Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL X Nr. 38 | VINERI 6 AUGUST 1954 | 4 PAGINI, 25 BANI

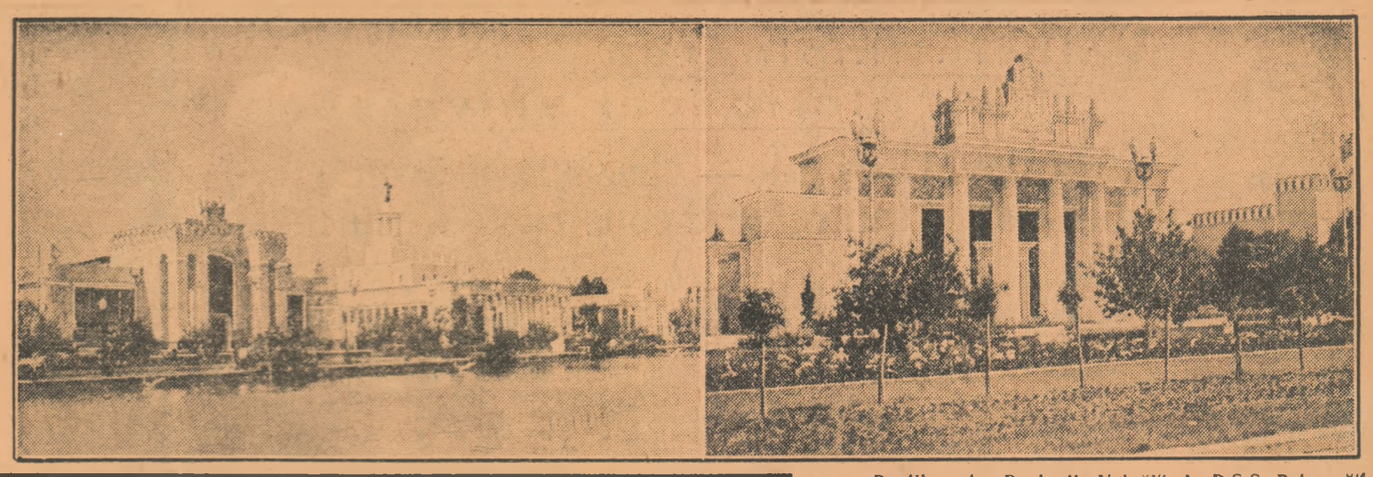

Pavilioanele „Regiunile Volgăi" și „R.S.S. Belorusă" la Expoziția agricolă unională de la Moscova (fotografia din stînga) și Pavilionul „Ural" (dreapta).

Citiți, în corpul gazetei, pagina specială închinată Expoziției

Actualități științifice

Chimia în slujba defrișării solului

Deasupra cîmpiilor acoperite cu tufișuri, se rotește la mică înălțime un avion. În urma lui, rămîne, ca o trenă lungă, o fîșie de lichid pulverizat. Sub acțiunea lichidului, tufele de anin, salcie, mesteacăn, precum și alte soiuri de tufe încep să se usuce, să dispară. Mai tîrziu, cam peste un an, încep să dispară pînă și rădăcinile tufelor. Lichidul nu dăunează solului și ierburilor. Dimpotrivă, el intensifică activitatea microbiologică a solului, întărește acțiunea microorganismelor folositoare și îi îmbunătățește structura.

În Uniunea Sovietică există suprafețe uriașe acoperite cu tufișuri. Pentru a curăți aceste pămînturi și a le pune în slujba omului este nevoie de multă muncă, de multe mijloace, de mult timp. Astăzi, datorită substanțelor chimice create de oamenii de știință de la Institutul central de cercetări în domeniul economiei forestiere din Leningrad, a fost găsit un mijloc rapid și ieftin de luptă cu tufișurile. Profesorul N. Dekatov, sub a cărui îndrumare au fost efectuate, ani de zile, lucrările pentru crearea preparatului „2,4—D.U." spune:

— Noua metodă de curățire a cîmpurilor și pășunilor de tufișuri a și început să fie aplicată într-o serie de regiuni din Federația Rusă, Belorusia, Letonia, Estonia. În unele locuri, se folosesc în acest scop avioane, în altele, pulverizatoare montate pe tractoare. În anul acesta, cu ajutorul preparatului, vor fi cucerite mii de hectare de noi terenuri agricole.

În ultimul timp, institutului i-au cerut noul preparat nu numai organele agricole ci și energeticienii, lucrătorii de la telecomunicații, constructorii de artere de circulație, feroviarii.

Această metodă nouă își poate găsi aplicare și în exploatarea forestieră. Cercetările au arătat că, folosind anumite preparate care posedă însușiri selective, se poate suprima activitatea vitală a anumitor specii (salcie, mesteacăn, alun), fără a se împiedica creșterea și dezvoltarea coniferelor care se află în preajmă. Astfel, fără prea mare cheltuială de muncă și mijloace, se pot cultiva pe suprafețe mari numai specii de arbori foarte prețioase pentru industrie.

Succesele cosmogoniei sovietice

Sînt probleme și întrebări care turbură de secole mintea omenească. Dar ele își găsesc uneori rezolvarea mai încet, pe măsură ce se dezvoltă știința și tehnica. Una din aceste întrebări este aceea a originii planetei noastre. Cum s-a născut Pămîntul? Din ce s-a format? Folosind ignoranța de altă dată a oamenilor, cunoștințele reduse despre lumea înconjurătoare, despre structura ei, despre legile naturii, religiile tuturor timpurilor au căutat să dea o explicație supranaturală, „divină", originii universului.

Mai sînt și azi „savanți" din lumea capitalistă care încearcă să dea o interpretare idealist-religioasă originii universului. Teoriile acestor pseudosavanți au fost însă supuse unei critici zdrobitoare de către oamenii de știință sovietici, la cel de al VIII-lea Congres Internațional al Uniunii Astronomice ținut la Roma, în 1952.

De atunci și pînă azi, cosmogonia sovietică a obținut date noi cu privire la origina planetelor și la modul lor de formare. Noua teorie a originii Pămîntului și planetelor, elaborată de academicianul O. I. Schmidt constituie un succes uriaș al cosmogoniei sovietice.

O. I. Schmidt susține, contrar ipotezelor emise mai înainte, că materia inițială de formare a planetelor, printre care și Pămîntul, a fost materia gazoasă pulverizată, foarte rece, care alcătuiește cea mai mare parte a spațiului cosmic interplanetar și a cărei temperatură atinge în multe locuri 270° sub zero. Datorită acestei temperaturi scăzute, apa și unele gaze, cum ar fi metanul ș.a., se găsesc acolo sub o formă de pulbere foarte fină, formată din infime particule de gheață. Calculele speciale făcute de academicianul Schmidt și de profesorii D. E. Gurevici și A. Lebedinski au demonstrat că un nor din aceste particule, în anumite condiții, se transformă într-un strat plat, de o formă ovală, în timp ce densitatea lui crește. Particulele mai mari de pulbere încep să atragă pe cele mai mici, iar norul începe să se îngroașe, în timp ce mișcarea de rotație în jurul Soarelui continuă. Datorită puterii de atracție, norul atrage toate resturile pulberei și se transformă cu timpul, într-un anumit moment „critic", în planetă. Cosmogonia sovietică a stabilit de asemenea rotația planetelor în jurul Soarelui, mișcarea sateliților etc.

Academicianul O. I. Schmidt a obținut o serie de succese și în explicarea mișcărilor comune ale planetelor cît și a celorlalte particularități ale sistemului solar.

Teoria lui O. I. Schmidt tratează în chip cu totul nou și problema trecutului geologic al Pămîntului, a structurii lui. Noua teorie a originii Pămîntului are o mare însemnătate științifică și filozofică și este foarte importantă pentru opera de propagare a materialismului dialectic, pentru lupta împotriva concepției filozofice idealist-religioase. Ea contribuie de asemenea, în mare măsură, la explicarea unor numeroase probleme de geologie, geofizică, biologie, de care depinde rezolvarea unor probleme de mare însemnătate economică: de pildă prognoza cutremurelor de pămînt, căutarea zăcămintelor minerale etc.

PRIETENII

L. DĂNILĂ
candidat în științe agricole

Una din cele mai scumpe amintiri pe care mi-au lăsat-o anii de studii în Uniunea Sovietică, este legată de interesul și dragostea pe care o manifestă oamenii sovietici față de țara și poporul nostru, față de realizările obținute de Republica noastră Populară în cei 10 ani de la eliberarea țării de către glorioasa Armată Sovietică. În cele ce urmează, nu voi putea înfățișa decît crimpeie din marea prietenie pe care ne-o poartă oamenii sovietici, pe care am avut fericirea să-i cunosc la ei acasă.

★

Respectul pentru valorile culturale ale fiecărui popor constituie o trăsătură caracteristică nu numai a oamenilor de știință, ci și a întregului popor sovietic. Acest lucru mi-a apărut sub forme deosebit de concrete și emoționante cu prilejul vizitei biologului Rudolf Palocsay în Uniunea Sovietică.

Cîteva săptămîni înainte, în jurul acestei vizite se făcuseră multe pregătiri menite să popularizeze cît mai larg realizările dobîndite de biologul romîn în ani îndelungați de muncă. N-am fost martorul tuturor vizitelor, tuturor întîlnirilor, pe care tov. Palocsay le-a avut cu oamenii de știință sovietici. Am participat însă la una dintre acestea. Sala VOKS-ului a cunoscut atunci o mare afluență. Erau prezenți reprezentanți de frunte ai științei biologice de cele mai diferite specialități: selecționeri pomicoli și legumicoli, specialiști în protecția plantelor, colaboratori științifici de vază ai institutelor de cercetări.

Majoritatea celor de față cunoșteau îndeaproape succesele obținute de Rudolf Palocsay și chiar unele date biografice în legătură cu personalitatea sa. Expunerea lui a fost ascultată cu deosebit interes, iar fotografiile, desenele explicative, mulajele au fost atent examinate de cei de față. Participanții au formulat un număr însemnat de întrebări, care se refereau la metodele întrebuințate etc. Auditorii s-au informat îndeaproape asupra schimbărilor petrecute în hibrizii obținuți, asupra productivității, calităților gustative și conținutului de vitamine al diferiților descendenți. Discuția care a urmat a avut un adînc caracter creator, pentru că alături de aprecierea succeselor dobîndite de biologul romîn, au fost scoase la iveală noi laturi ale problemelor, noi drumuri de cercetare. În încheiere, a luat cuvîntul biologul sovietic Gluscenko. El fusese în țara noastră și cuvintele de caldă simpatie cu care a vorbit despre biologia romînească îmi vor rămîne pentru totdeauna întipărite în memorie.

★

Dorința sinceră de a cunoaște țara noastră am întîlnit-o la oameni sovietici de cele mai felurite vîrste și profesii.

La Moscova, este bine cunoscută stațiunea experimentală a tinerilor miciurinești. Fiind vorba de încercările unor copii, s-ar părea că totul la această stațiune trebuie redus la proporțiile cercetătorilor, care lucrează aici. Lucrurile nu stau, însă, chiar în acest fel. Stațiunea experimentală a tinerilor miciurinești din Moscova are la dispoziție un cîmp de experiență de 12 hectare, un mare număr din cele mai diferite specii de plante și animale. Îndrumătorii lor sînt agronomi cu experiență, care știu să le deștepte dragostea pentru natură, știu să le dezvăluie tainele naturii.

Tinerii sovietici s-au adunat în acea zi să afle vești despre tovarășii lor din țara noastră. Cu toate strădaniile mele de a vorbi cît mai interesant despre pionierii din Republica Populară Romînă, am avut tot timpul impresia că nu sînt la înălțimea subiectului, că nu știu să redau destul de viu nici viața și nici particularitățile tineretului patriei noastre. Slăbiciunile expunerii mele au fost însă compensate de receptivitatea deosebită a tinerilor auditori și, mi-am dat seama în cursul convorbirii care a urmat, de bagajul lor, destul de însemnat, de cunoștințe despre țara noastră și tînăra ei generație.

Din păcate, memoria nu a păstrat numele celor care mi-au pus diferite întrebări. Îmi aduc aminte de un pionier zvelt, cu părul blond, de vreo 12 ani, care m-a uimit cu interesul ce-l purta țării noastre. El mi-a cerut să-i fac o descriere a Deltei Dunării.

Aceasta nu avea, poate, nimic excepțional ținînd, eventual, de cunoștințele lui geografice. Nu același lucru se poate spune despre dorința lui de a-i vorbi despre munca tinerilor naturaliști de la Palatul Pionierilor din București, cu care se afla în corespondență, pe unii dintre ei cunoscîndu-i pe nume. Zeci de întrebări mi-au fost puse cu privire la activitatea școlară a tineretului nostru, la felul în care este organizată odihna lui de vară, cu privire la geografia țării noastre. La plecare, un mare număr dintre ei mi-au dat adresele lor pentru a-i pune în contact cu pionierii din țara noastră. Ei doreau, cu pasiunea caracteristică tineretului, să împletească, pe calea corespondenței, firul prieteniei cu tinerii din țara noastră.

★

Amintirea zilelor trăite în camera 347 a căminului Academiei Timiriazev nu o voi uita niciodată. Aceasta mai ales datorită colegilor mei de cameră: Volodea Gabovici și Vanea Orlov, cu care am legat din primele zile o strînsă și afectuoasă prietenie.

Vanea Orlov a fost partizan în pădurile beloruse. Fire deschisă, temperament arzător, nu odată povestirile lui din anii aceia ne-au luat nopțile, reținînd clipele unei activități eroice.

Volodea Gabovici a fost unul din apărătorii Leningradului. Grav rănit, cu șira spinării atinsă de o schijă, el a zăcut multă vreme într-un spital de campanie aflat într-o pădure. Vreme îndelungată, patul de suferință l-a reținut cu o forță care părea de neînvins. Voința lui de fier, îngrijirea atentă a medicilor i-a redat capacitatea de muncă și astăzi doar mersul lui trădează vechea rană.

Prima convorbire mai lungă pe care am avut-o despre țara noastră în Uniunea Sovietică a fost la cîteva săptămîni de la venire, cu Vanea Orlov. Era o seară de toamnă și în cameră ne aflam numai noi doi. Cunoștințele mele de limba rusă erau încă reduse, dar tovarășul meu de cameră ținea seama de acest lucru și povestea într-un limbaj foarte simplu. Vania îmi povestea una din incursiunile detașamentului de partizani din care făcuse parte. La un moment dat și a întrerupt povestirea, m-a întrebat despre mișcarea de rezistență din țara noastră în timpul ocupației hitleriste și apoi mi-a spus:

— Dacă ai ști cît de mult ne gîndeam noi atunci la oamenii care sufereau din pricina hitleriștilor, la țările pe care fasciștii le dezonorau și le cufundau în sînge!

Mi-a povestit cu cîtă satisfacție a fost primită vestea încheierii armistițiului și eliberării țării noastre, în unitatea militară sovietică din care făcea atunci parte. Ascultîndu-l, aveam impresia că drumul glorios pe care l-am străbătut mai tîrziu se afla de multă vreme adînc săpat nu numai în conștiința poporului nostru, ci și în aceea a marelui popor sovietic.

Mai tîrziu, mi-am dat seama că atît Vanea cît și Volodea cunoșteau îndeaproape fiecare etapă pe care a parcurs-o poporul nostru în drumul spre o viață nouă, spre făurirea unei lumi mai bune.

Amîndoi colegii de cameră aveau temeinice cunoștințe despre problemele satului. Aceasta se datora nu numai meseriei lor. Din întrebările pe care mi le puneau cu privire la situația satului romînesc, puteai să-ți dai seama că interesul lor întrecea cu mult pe acela al unor specialiști în agricultură. Pentru a le satisface dorința de a cunoaște problemele țărănimii muncitoare de la noi din țară, nu odată eram nevoit să fac apel nu numai la cifre și date, ci și la faptele vii pe care le oferă literatura noastră.

Încheind aceste fugare amintiri, aș vrea să vorbesc de un fapt care exprimă puternic caracterul celor doi prieteni ai mei. În săptămînile care ne despărțeau de vacanța pe care o petreceam în țară, pe fiecare dintre noi, studenți și aspiranți romîni, ne cuprindeau frigurile călătoriei, nostalgia pămîntului natal. Nici o dată mai mult ca în acele clipe nu simțeam cît de aproape îmi sînt cei doi prieteni sovietici, cît de bine înțeleg ei dorul de țară, cît de firesc găseau acest sentiment. Înțelegerea lor, profunda sensibilitate de care dădeau dovadă în acele momente erau cu atît mai puternic reliefate cu cît ele nu se manifestau prin vorbe. În asemenea împrejurări, Vanea și Volodea organizau cîte o mică reuniune în care subiectul preferat de conversație era țara noastră. Multe seri erau consacrate cîntecelor romînești, iar cu mine discutau mai ales despre țara noastră. Toate acestea mă apropiau de țară, mă făceau să simt marea lor prietenie pentru poporul nostru.

Acum, în aceste zile, cînd se apropie sărbătoarea unui deceniu de viață liberă, gîndurile mele se îndreaptă cu recunoștință spre ei ca și spre toți oamenii sovietici. Sînt sigur că se află alături de noi, se bucură din adîncul inimii de victoria noastră și, ca întotdeauna, sînt gata să ne acorde tot sprijinul în lupta noastră.

In prag de sărbătoare

23 AUGUST 1944 1954

Cei zece ani care au trecut de la eliberarea țării noastre de către glorioasa Armată Sovietică, au însemnat anii renașterii și avîntului științei romînești. Grija părintească a Partidului Muncitoresc Romîn, legăturile tot mai strînse cu problemele practice ale construirii socialismului, au oferit oamenilor de știință condițiile și materialul prielnic dezvoltării creației lor.

Și dacă realizările științei noastre au primit, în nenumărate împrejurări, înalta apreciere a Partidului, Guvernului și poporului, aceasta a fost posibil numai datorită contactului permanent și rodnic cu știința sovietică, deschizătoare de noi drumuri. Schimburile culturale dintre țara noastră și Uniunea Sovietică sînt deosebit de largi și multilaterale; noi am simțit, de foarte multe ori sprijinul direct al oamenilor de știință sovietici, interesul și căldura cu care ei privesc știința Republicii Populare Romîne și oamenii care trudesc pentru înflorirea ei.

De aceea, alături de întregul popor muncitor, oamenii de știință din țara noastră salută cu dragoste minunatul popor sovietic; în cei zece ani care au trecut de la eliberare, noi cu toții am simțit prietenia, dragostea și ajutorul lui frățesc, a cărui însemnătate materială și morală sînt incalculabile.

La capătul unui deceniu de mari biruințe ale poporului nostru, ni se deschid cele mai largi perspective de muncă, de adevărată creație științifică. Fără îndoială că valorificarea perspectivelor mărețe ale științei romînești este indisolubil legată de dezvoltarea științei sovietice, de ajutorul pe care ni-l oferă oamenii de știință sovietici.

Poporul nostru muncitor întărește zi de zi relațiile de prietenie cu Țara Socialismului, care prin marea ei forță materială, prin consecventa politică pe care o desfășoară, este reazimul de nădejde al întregii omeniri progresiste, dornică de pace și libertate.

Acad. prof. S. STOILOV
laureat al Premiului de Stat

★

★ ★

Mai sînt cîteva zile pînă la marea sărbătoare a lui 23 August, cînd se împlinesc zece ani de la eliberarea Patriei noastre de către glorioasa Armată Sovietică.

La 23 August 1944, poporul nostru, sătul de robia și jaful burghezilor și moșierilor, a pornit să-și croiască o viață nouă, fericită. Multe s-au schimbat în țara noastră, multe s-au schimbat și în viața mea în acești zece ani!

Eu am fost servitoare la chiaburi și la moșieri, încă de la vîrsta de 8 ani, fiindcă părinții nu aveau cu ce să mă țină. Slujeam la chiaburi și mergeam și la școală. Au fost întunecați de tot anii mei de școală. Stăpînii mei totdeauna se uitau urît și de multe ori mă împiedicau să merg la lecții, așa că învățam pe sub ascuns, ca să nu vadă stăpînii.

Am terminat școala primară, dar tot servitoare am rămas și servitoare rămîneam și astăzi, dacă nu s-ar fi petrecut marea schimbare de la 23 August 1944. N-o să povestesc ce am făcut de atunci încoace. Mulți țărani muncitori din satul nostru ne-am strîns într-o gospodărie colectivă. Tovarășii colectiviști m-au ales președinta gospodăriei. Noi, cei ce robeam altădată pe pămînturile moșierilor și chiaburilor, lucrăm astăzi pe pămîntul nostru și pentru fericirea noastră și a copiilor noștri, pentru înflorirea Patriei noastre libere. Unde se pomenea altădată ca unui țăran muncitor să-i rămînă 4000 kg. de cereale, cît am primit eu de la gospodăria colectivă în anul trecut? Am un copil, Ioan. Vreau să trăiască zile fericite, lipsite de griji și nevoi. Vreau să-l văd inginer agronom și să vină să dea îndrumări gospodăriei noastre.

Eu mă străduiesc, împreună cu ceilalți colectiviști, să întărim mereu gospodăria, s-o facem din an în an mai înfloritoare. Învățăm cu toții din pilda colhozurilor sovietice. Anul acesta, vom strînge o recoltă mai mare ca în alți ani, dar nu ne mulțumim cu atîta. Vrem să ajungem o gospodărie milionară, după pilda colhozurilor.

Noi întîmpinăm cu noi succese în muncă a zecea aniversare a eliberării Patriei noastre. Mulțumim din inimă marii Uniunii Sovietice, care ne-a eliberat și ne ajută să construim socialismul. Ne angajăm față de partidul și guvernul nostru, să facem gospodăria noastră și mai înfloritoare.

Anica VOLINTIRU
președinta gospodăriei agricole colective „Vasile Roaită", satul Stăucenii, comuna Răchiți, raionul Botoșani

★

★ ★

Zori luminoși au apărut deasupra Patriei noastre odată cu măreața zi de 23 August a anului 1944. Glorioasa Armată Sovietică ne-a salvat de la pieire națională, ne-a zmuls din robia imperialistă, ne-a dat pentru prima oară în istorie adevărata libertate și independență națională.

Ca cetățean al Republicii mele dragi, întîmpin ziua de 23 August îndreptîndu-mi cele mai fierbinți sentimente de dragoste și recunoștință spre marea Uniune Sovietică eliberatoare, care, credincioasă principiilor internaționalismului proletar, a ajutat poporul romîn să pășească, sub conducerea Partidului, pe drumul nou al construirii socialismului, pe drumul desființării exploatării omului de către om și al făuririi unei vieți mai bune pentru oamenii muncii.

Relațiile de tip nou cu Uniunea Sovietică și celelalte țări de democrație populară, bazate pe stimă reciprocă, pe ajutor și colaborare, au făcut posibilă dezvoltarea impetuoasă a economiei statului nostru.

Datorită ajutorului dezinteresat acordat de marele nostru prieten, poporul sovietic, pe plaiurile patriei s-au înălțat în cei zece ani de la eliberare și se înalță necontenit noi fabrici și uzine, s-au dezvoltat noi ramuri industriale, iar agricultura noastră, care a pășit pe calea transformării socialiste, e înzestrată necontenit cu mașini perfecționate.

Întărirea relațiilor de prietenie cu Uniunea Sovietică constituie chezășia succesului construcției socialismului în R.P.R., a fericirii și bunei stări a poporului nostru.

Întîmpin ziua de 23 August cu credința nestrămutată în trăinicia principiilor noului cod de relații între popoare și state, promovat de Uniunea Sovietică în politica sa externă. Aceste principii se sprijină pe respectarea suveranității, pe neamestecul în treburile interne ale altor state, pe colaborarea economică și culturală cu toate statele, indiferent de orînduirea lor socială, în scopul asigurării mutuale a securității și a păcii.

Nota Guvernului Sovietic din 24 iulie adresată guvernelor Franței, Angliei și S.U.A., confirmă aceste principii, constituind o strălucită ilustrare a posibilității coexistenței pașnice și a colaborării statelor cu regimuri sociale diferite, pe bază de egalitate deplină și a respectării reciproce a independenței și suveranității naționale.

Rolul precumpănitor al Uniunii Sovietice în succesul conferinței de la Geneva, a trezit noi speranțe în lupta popoarelor pentru menținerea păcii. Poporul nostru se integrează în această luptă alături de toate popoarele iubitoare de pace, în frunte cu poporul sovietic, pentru asigurarea securității internaționale, pentru înlăturarea primejdiei unui nou război.

C. PARASCHIVESCU-BALACEANU
vicepreședinte al Asociației Juriștilor din R.P.R.

Lucrări de artă populară pe tema marii prietenii

1

Concursul de creație populară cu tema „Prietenia romîno-sovietică" a intrat într-o nouă fază și anume, aceea a expozițiilor pe întreprinderi, instituții, comune precum și a pregătirii expozițiilor raionale.

Expoziția organizată la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" cuprinde realizarea artistică a mașinistului Gheorghe Baros, care redă o expresivă imagine a Cremlinului, desenată și tăiată în linoleum și tipărită apoi în trei culori (fotografia 1). Tot aici se află printre cele mai remarcabile lucrări în miniatură, o sculptură lucrată în miez de pîine, a tînărului Ion Dinu, care are ca temă primirea glorioasei Armate Sovietice eliberatoare de către populația Capitalei în august 1944 (fotografia 4).

Totodată la Casa Centrală a Creației Populare și la sediile comitetelor raionale A.R.L.U.S. sosesc zilnic lucrări din cele mai diferite ramuri ale creației populare, trimise de oamenii muncii de la orașe și sate. Printre creațiile sosite la Casa Centrală a Creației Populare se află și pictura în ulei a tînărului Adrian Ionescu, din comuna Hălchiu, regiunea Stalin, intitulată „Se schimbă viața satului". Tabloul redă bucuria cu care primesc muncitorii de la gospodăria agricolă de stat „Octombrie Roșu" din Hălchiu, un tractor fabricat după modelul sovietic de către uzina de tractoare din Orașul Stalin (fotografia 2).

Colectivul secției curelărie, de la fabrica de pielărie „Flacăra Roșie" din Capitală a executat din piele trei brîie pe motive naționale din Bistrița-Năsăud, Curtea de Argeș și regiunea Stalin (fotografia 3).

2

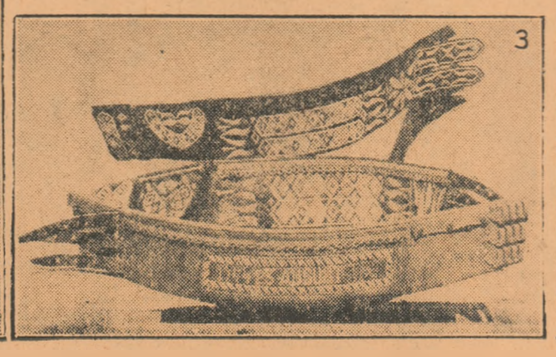

3

4

23 AUGUST 1944-1954

În întîmpinarea glorioasei aniversări

Ajutorul sovietic — chezășia dezvoltării industriei metalurgice și constructoare de mașini

Ing. STOIAN PETRESCU
Locțiitor al ministrului Industriei Metalurgice și Construcțiilor de Mașini

În acest prim și măreț deceniu al noii noastre istorii, începută prin actul de la 23 August 1944, înfățișarea țării a devenit de nerecunoscut. Dintr-o semicolonie a imperialiștilor, dintr-o țară exploatată sîngeros de către burghezie și moșierime, Romînia este astăzi o țară liberă, independentă, o țară care merge în plin avînt pe drumul progresului.

Poporul romîn a devenit astăzi stăpîn al propriei sale soarte. El își desfășoară întreaga sa putere de muncă și inițiativă creatoare pentru a-și făuri o viață cît mai frumoasă, cît mai îmbelșugată.

Romînia nu mai este azi țara sărăciei și mizeriei, țara plugului de lemn, țară socotită „eminamente agricolă". Datorită sprijinului puternic acordat de Uniunea Sovietică și politicii înțelepte a partidului, țara noastră a devenit o țară industrială agrară, în care seculara înapoiere economică și culturală este lichidată în mod rapid.

În anii care s-au scurs de la eliberare, datorită eforturilor patriotice ale oamenilor muncii care luptă cu entuziasm pentru realizarea politicii partidului de industrializare socialistă a țării și de transformare socialistă a agriculturii, economia țării noastre cunoaște o continuă dezvoltare și înflorire.

În preajma măreței sărbători a lui 23 August, poporul nostru care își concentrează eforturile în realizarea cu succes a hotărîrii plenarei lărgite a C.C. al P.M.R. din 19—20 august 1953, privește cu mîndrie drumul străbătut pînă acum, drum plin de victorii.

Unul din cele mai strălucite succese dobîndite de poporul nostru muncitor sub conducerea partidului în anii puterii noastre populare, este făurirea unei puternice industrii grele, a unei puternice industrii metalurgice și constructoare de mașini.

Pentru a înțelege slaba dezvoltare a industriei metalurgice în timpul orînduirii burghezo-moșierești, este suficient să arătăm că în anul 1938, adică după mai bine de 8 decenii de economie capitalistă, abia 19,4% din valoarea întregii producții industriale a țării era reprezentată de industria noastră metalurgică.

În ceea ce privește producția industriei siderurgice, aceasta avea o însemnătate economică cu totul redusă, iar producția de mașini a fost ca și inexistentă.

Astăzi, industria noastră metalurgică și constructoare de mașini ocupă un loc de frunte în economia noastră națională. Producția industriei siderurgice sporește an de an. În 1953, ea a fost de peste 4 ori mai mare față de 1951. Crește necontenit și producția industriei construcțiilor de mașini, care aduce o contribuție hotărîtoare la reutilarea întregii noastre economii naționale, la reconstrucția agriculturii pe o bază tehnică nouă, modernă.

În momentul de față, industria constructoare de mașini lărgește sistematic sortimentele produselor, prin însușirea fabricației unor tipuri noi de mașini și mecanisme de înaltă tehnicitate.

Un efort deosebit depune industria construcțiilor de mașini în ceea ce privește mecanizarea agriculturii și creșterea nivelului înzestrării tehnice a industriei ușoare și alimentare, a industriei producătoare de bunuri metalice de larg consum. În anul 1954, producția de mașini și utilaj pentru agricultură va atinge, față de anul 1953, un nivel de peste 140%.

Realizări însemnate au fost dobîndite de industria construcțiilor de mașini și în ceea ce privește dotarea întreprinderilor din industria alimentară cu mașini și utilaj modern. Astfel, se fabrică în serie compresoare frigorifere de mare capacitate, malaxoare de pîine și unt, utilaje pentru industria conservelor etc.

Succese de seamă au fost obținute și în ceea ce privește producerea bunurilor metalice de larg consum. Numai în cadrul Ministerului Industriei Metalurgice și Construcțiilor de Mașini, producția bunurilor metalice de larg consum a atins la începutul anului 1954 un nivel de 370% față de anul 1948.

Realizările obținute în acești ani de industria construcțiilor de mașini sînt o prețioasă contribuție adusă la introducerea tehnicii noi, la progresul tehnic în economia noastră națională, la ridicarea necontenită a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii de la orașe și sate.

Factorul hotărîtor care a dus la cucerirea acestor succese în industria noastră metalurgică și constructoare de mașini îl constituie ajutorul permanent, multilateral și frățesc pe care ni-l acordă marea Uniune Sovietică. Uniunea Sovietică nu numai că ne-a deschis calea dezvoltării noastre în noile condiții istorice; ea ne-a venit în ajutor în momentele cele mai grele prin care a trecut poporul romîn, ne-a acordat ajutorul său politic, economic, tehnico-științific, fără de care noi nu am fi putut să ne păstrăm independența, să pornim cu avînt la făurirea socialismului în țara noastră.

Ajutorul acordat de Uniunea Sovietică pentru dezvoltarea industriei noastre metalurgice și constructoare de mașini — care a permis dezvoltarea agriculturii, a industriei, a transporturilor etc. — este expresia grăitoare a relațiilor de tip nou statornicite între țările lagărului socialist. Particularitatea principală a acestor relații de tip nou constă în faptul că la baza lor stă egalitatea deplină și reală în drepturi a statelor mari și mici, respectarea suveranității și independenței fiecărui stat, strînsa colaborare economică și ajutorul reciproc frățesc.

Uniunea Sovietică ne-a trimis și ne trimite cantități importante de materii prime și semifabricate pentru industria metalurgică feroasă și neferoasă. Noi am primit mari cantități de mașini și utilaje construite după tehnica cea mai înaltă, cu care astăzi oamenii sovietici construiesc comunismul. Astfel, am primit agregate de sudură, cuptoare electrice, generatoare electrice etc. De asemenea, am primit instalații pentru coserii, fabrici de aglomerare, partea mecanică și electrică pentru încărcarea și descărcarea furnalelor, centrale de termificare și electrice, linii de laminoare etc.

Cu sprijinul Uniunii Sovietice am putut reconstrui și mări în mod considerabil numeroase întreprinderi ca de exemplu uzinele „Mátyás Rákosi", „Steagul Roșu", „23 August", „Flamura Roșie", „Progresul" etc.

Alte numeroase întreprinderi metalurgice, ca de pildă fabrica de scule Rîșnov, fabrica „9 Mai"-Cernavodă, Fabrica de rulmenți din Moldova, fabrica de mașini agricole „Tudor Vladimirescu" etc. sînt construite în cea mai mare parte cu utilaj sovietic. Din utilajul nou fabrici de rulmenți construită în țara noastră, 97% este de provenință sovietică.

Un factor important care a adus o prețioasă contribuție la opera de industrializare socialistă a țării noastre o constituie însușirea și aplicarea pe scară tot mai largă a metodelor sovietice de muncă, de organizare și de conducere a producției. Astfel, la Combinatul Siderurgic Reșița au fost introduși pentru prima oară în țara noastră indicii tehnico-economici de utilizarea mașinilor și agregatelor și de consum al materiilor prime, materialelor, combustibilului etc.

Folosirea metodelor înaintate de muncă de către muncitorii și tehnicienii din întreprinderile noastre a dus la creșterea simțitoare a producției și productivității muncii. Astăzi zeci de mii de muncitori și tehnicieni din industria metalurgică și constructoare de mașini aplică minunatele metode sovietice de muncă.

O altă formă sub care se manifestă ajutorul acordat de Uniunea Sovietică țării noastre este trimiterea de specialiști sovietici de înaltă calificare care ne-au ajutat și ne ajută la organizarea diferitelor întreprinderi, împărtășindu-ne cu dragoste bogata lor experiență și cunoștințele tehnice.

Documentația tehnică sovietică pusă la dispoziție de către Uniunea Sovietică a constituit de asemenea o contribuție prețioasă la construirea întreprinderilor industriale și la fabricația unor noi tipuri de mașini și agregate de cea mai înaltă tehnicitate. Așa, de pildă, Uniunea Sovietică ne-a pus la dispoziție documentația tehnică și proiectele perforatoarelor cu aer comprimat de 18—22 și 28 kg., proiectele pentru fabricarea macaralelor turn, screpere, războaie mecanice de țesut, laminoare de bumbac; documentația pentru tractorul Belarus pe roți de cauciuc, documentația pentru agregatul frigorific 2 AV-15 pentru industria alimentară etc.

Numeroși studenți romîni studiază în institutele tehnice de învățămînt superior din Uniunea Sovietică, însușindu-și o pregătire tehnică și științifică înaltă, pentru a deveni cadre de conducere în economia noastră națională.

De asemenea, numeroși ingineri și tehnicieni au fost trimiși în Uniunea Sovietică pentru specializare în diferitele probleme ale industriei. Așa, de pildă, un grup de tehnicieni și ingineri a urmat cursuri speciale în problema rulmenților timp de 6 luni. La înapoierea în Patrie, acești tehnicieni și ingineri au constituit cadre tehnice de nădejde la Fabrica de rulmenți din Moldova și la uzinele „Steagul Roșu" din Orașul Stalin.

Cartea tehnică sovietică constituie, de asemenea, un prețios ajutor pentru cadrele noastre de muncitori, ingineri și tehnicieni. Studierea multilaterală a experienței sovietice înaintate ușurează munca în producție și face posibilă realizarea de însemnate inovații în producție.

În anii care s-au scurs de la 23 August 1944 și pînă astăzi, oamenii muncii din țara noastră s-au convins zi de zi că ajutorul sovietic, colaborarea economică, politică și culturală cu Uniunea Sovietică a asigurat și asigură condițiile pentru dezvoltarea continuă a economiei noastre naționale, pentru construirea socialismului în R.P.R. Prietenia și colaborarea de nezdruncinat dintre țara noastră și Uniunea Sovietică constituie chezășia mersului nostru înainte, chezășia făuririi viitorului nostru fericit.

Sărbarea populară a prieteniei romîno-sovietice de la Hunedoara

Încă în ajun, în orașul Hunedoara domnea o atmosferă de sărbătoare. Peste tot, în Orașul Tineretului, în Orașul Nou, la întreprinderi, instituții, fluturau drapele, se aninau ghirlande. În poiana largă din pădure, se amenajau estrade, se aranjau expoziții ori panouri cu portretele fruntașilor în întrecerea socialistă, se instala stația de radioficare. Hunedorenii se pregăteau pentru marea serbare populară a prieteniei romîno-sovietice.

Duminică 1 august. În zorii zilei, orașul fu trezit de răsunetul puternic al fanfarelor. Din centru porniseră fanfara combinatului siderurgic, dinspre Orașul Tineretului veneau fete și băieți, în fruntea altei fanfare. De peste deal, făcînd să răsune împrejurimile, veneau minerii și echipele culturale de la Ghelar și Teliuc. Gătiți de sărbătoare erau și țăranii muncitori din comunele Tîmpa, Peștișul Mic, Peștișul Mare, Mărtinești, ș. a. Unii veniseră încă din ajun, iar alții soseau chiar atunci în autobuze și autocamioane.

Mase compacte de oameni se întîlneau la poalele Orașului Nou, revărsîndu-se ca un puhoi spre poiana din dealul Chizetului. Freamătul cîntecelor, bucuria și voia bună răsunau pînă departe.

După ce tov. Alexandru Gogani, director general al întreprinderilor de construcții din Hunedoara, președintele comitetului raional A.R.L.U.S., a deschis serbarea, a luat cuvîntul tov. Ștefan Boureanu, prim secretar al comitetului raional de partid din Hunedoara, care a vorbit despre neclintita prietenie dintre poporul nostru și popoarele Uniunii Sovietice, despre multilateralul și dezinteresatul ajutor pe care-l primim de la marea noastră vecină.

La serbare au participat cca. 20.000 de cetățeni. Pe estradele special amenajate, echipele culturale ale combinatului „Gh. Gheorghiu-Dej", ale întreprinderilor de construcții, ale căminelor culturale din comunele Tîmpa, raionul Hunedoara, Mărtinești, raionul Orăștie, ș.a. au prezentat programe bogate de cîntece și dansuri romînești și sovietice. Amatorii de sport au urmărit cu atenție jocurile de volei și de box susținute de sportivii Asociației „Metalul".

În jurul estradei, pe care se afla fanfara combinatului siderurgic, în jurul orchestrelor venite din comunele vecine, s-au încins pînă tîrziu hore mari, hore ale prieteniei.

Fotomontaj destinat cercurilor A.R.L.U.S.

Consiliul General A.R.L.U.S. trimite în cercuri un plic cu fotografii pentru fotomontaj, cuprinzînd reproduceri după lucrări de artă plastică dintre cele mai cunoscute, realizate de artiștii noștri în timpul celor zece ani care s-au scurs de la eliberare. Lucrările reproduse redau scene din glorioasele zile ale lui 23 August 1944 cînd oamenii muncii, conduși de Partidul Comunist Romîn, au înlăturat dictatura fascistă antonesciană.

Grupul de fotografii este deschis de basorelieful lui C. Baraschi intitulat „Eliberarea".

Tema eliberării, a nețărmuritei dragoste și recunoștințe a poporului romîn, care întîmpină pe vitejii ostași sovietici cu un entuziasm de nedescris, este ilustrată și de tablourile pictorilor St. Constantinescu („23 August"), Camilian Demetrescu („Primirea trupelor sovietice"), I. Schön („August 1944").

Frăția de arme romîno-sovietică, lupta comună împotriva hoardelor hitleriste, formează tema tablourilor semnate de P. Atanasiu, intitulate: „Luptele de la Debrețin ale diviziei Tudor Vladimirescu" și „Unități romînești în luptele din munții Tatra".

Plicul cu fotografii trimis cercurilor A.R.L.U.S. constituie un sprijin în activitatea de agitație vizuală pe care o desfășoară acestea în întîmpinarea aniversării mărețului deceniu.

Clocotește viață nouă în Valea Jiului

Lupeni, orașul minier de pe valea Jiului, așezat între munți înverziți și semeți care aidoma unor paznici devotați parcă străjuiesc aurul negru al patriei, bogăția și pîinea cea de toate zilele a lacomelor furnale. Înainte de revărsatul zorilor, prin ceața groasă, minerii își poartă pașii spre gurile minei. Echipați cu salopete, bocanci sau cizme de cauciuc, caschetă amortizoare, cu genunchiere protectoare, minerii își iau lampa și pornesc spre „colivie".

— Noroc bun!

Acesta este salutul tradițional al minerilor cu care se întîmpină unul pe altul la intrarea în șut.

— Noroc bun și spor la muncă! își urează minerii în aceste zile. Prin galeriile largi și luminoase ca ziua, pornesc brigăzile spre abataje sau spre locurile de înaintare. Este un lucru obișnuit, pe care-l fac minerii ori de cîte ori intră în șut. Dar, în aceste zile premergătoare marii sărbători de la 23 August, salutul are o semnificație deosebită. Fiecare miner, fie bătrîn sau tînăr, a făgăduit să dea mai mult cărbune, să lucreze mai bine în cinstea marii aniversări de la 23 August.

O adevărată uzină, acolo la zeci de metri în pămînt. Mașini automate de încărcat, ciocane pneumatice, haveze automate, cratere care transportă cărbunele pe bandă rulantă la vagonetele trase de locomotive electrice, cu acumulatori sau cu troleu. Și în galerii, peste toate țăcăniturile automatelor, un duduit persistent și egal: sînt puternicele ventilatoare-lumină care scot din adîncuri aerul viciat și împrospătează mina cu aer curat. De la șeful de secție pînă jos în abataj, la responsabilul cu protecția muncii, toți sînt călăuziți de același principiu: „Omul este cel mai prețios capital".

Iar atunci cînd minerul se simte obosit, el este internat la sanatoriul de noapte, așezat la poalele muntelui. Concediul de odihnă minerul și-l petrece în cele mai pitorești stațiuni balneo-climaterice. Femeile nasc la maternitate, iar copiii sînt îngrijiți apoi la creșe și cămin.

Sînt bucuriile lor, viața clocotitoare a minerior pe care o trăiesc așa cum altădată nici nu bănuiau.

Altădată în Valea Jiului... Acolo la Lupeni... Un sfert de veac a trecut. Copiii au crescut și unii dintre ei nici nu-și amintesc de zilele sîngeroase ale lui august 1929.

A curs atunci la Lupeni sînge mult. S-a înroșit apa Jiului, au secat ochii mamelor și soțiilor jelind pe cei dragi. Cu fețele supte de trudă și de foame, cu pumnii strînși a obidă, în curtea minei din Lupeni sute de muncitori au refuzat să intre în șut.

„Să continuăm lucrul și vom duce apoi tratative cu patronii — le propunea, fățarnic, trădătorul social-democrat de dreapta, unealta patronilor, Munteanu. Poate că vom reuși să mai obținem ceva..."

„Să mergem înainte, tovarăși! Numai prin luptă vom reuși!" îi îndemnau comuniștii.

Și acest îndemn a fost ascultat de mineri, pentru că el venea de la ortaci de-ai lor, oameni cinstiți, care sufereau alături de ei exploatarea crundă a patronilor.

O zi și o noapte la Lupeni viața își oprise cursul. O zi și o noapte vagonetele au încetat să mai scoată „la ziuă" cărbunele. În casele mărunte și igrasioase, familiile boceau iar în curtea minei sute de glasuri strigau: „Vrem pîine! Vrem o viață de om!" În același timp, cazinoul construit anume pentru orgiile exploatatorilor avea altfel de clienți: grănicerii aduși cu trenul de patronii minei. Exploatatorii romîni și străini pregăteau măcelul. „Rom, vin, băuturi cît mai tari soldaților!" — a răsunat tăios ordinul comandanților. Să le amețească mințile, să le turbure gîndurile, să tragă din plin în mineri. Clătinîndu-se pe picioare, dar cu mîinile strînse pe arme, grănicerii au tras, în zori. În canalul cu apă fierbinte, s-au aruncat atunci zeci și zeci de mineri înspăimîntați de groază. În trupurile ofilite s-au înfipt baionetele, a țîșnit sîngele, au încremenit pe vecie vieți omenești... Cu cîteva ore mai tîrziu, un șir de căruțe care deobicei cărau gunoiul, transportau 25 de cadavre. În curtea minei, în canalul cu apă fierbinte, se zbăteau în chinuri 200 de răniți. Masacrul de la Lupeni adusese în casele minerilor jale, iar exploatatorilor satisfacție bestială.

Au venit după aceea anii grei. Foamea chinuia mai departe pe mineri, copiii creșteau la fel — buruieni ofilite, frigul pătrundea în trupuri prin hainele subțiri și zdrențuite. Amenzile curgeau cu nemiluita, deseori ajungînd mai mari decît salariul. Armata de șomeri se îngroșa. La Lupeni, ca și în toată Valea Jiului, minerii rămăseseră mai departe robi la capitaliști. Mureau zeci de mineri îngropați în fundul pămîntului sub explozia gazului metan. În 1940, au murit 42 de oameni, iar trei ani mai tîrziu, 33. Explozibile se produceau din cauza totalei lipse de protecție a muncii. În același timp, puteai vedea la administrație afișe colorate care glăsuiau grijuliu: „Umblă cu atenție să nu te împiedici de covoare".

...Un sfert de veac... Sîngele vărsat în 1929 n-a curs în zadar. Lupta minerilor pentru o viață mai bună, pentru libertate a primit o dreaptă răsplătire după eliberarea patriei, în anii puterii populare. Minele sînt astăzi ale întregului popor, iar numele foștilor patroni au rămas doar ca o tristă amintire. Munca eliberată de exploatare, este o chestiune de onoare. Mulți tineri din Lupeni sînt astăzi studenți sîrguincioși ai Institutului Cărbunelui din Petroșani. Numeroși mineri au astăzi funcții de răspundere. Alexandru Silvester este maistru șef, Ludovic Katona de asemenea, iar Dezideriu Salony conduce sectorul VI. Din Lupeni pleacă în fiecare an la școli superioare și medii tot mai mulți copii de mineri. Și cît sînt de bucuroși minerii Ion Gothard, Francisc Pop, Petru Kelemen și alții cînd primesc vești de la copiii lor!

Și așa cum ploaia udînd ogoarele face să rodească spicul auriu, așa în Valea Jiului, ca pe tot întinsul țării, ajutorul sovietic a rodit în viața și munca oamenilor. Aici, la Lupeni, sprijinul frățesc al marelui popor sovietic îl simți la orice pas. Îl vezi în mașinile moderne, care alcătuiesc mica și marea mecanizare din mină, în însăși munca minerilor. Metodele minerilor sovietici sînt astăzi metode de căpătîi în mina Lupeni, în toată Valea Jiului. Despre ajutorul sovietic îți vorbește cu înflăcărare fiecare miner din Lupeni. Aici, minerii se străduiesc să înfăptuiască zi de zi ceea ce au învățat de la frații lor mai mari, minerii sovietici.

În casele minerilor intră tot mai mult belșugul și cultura. Minerul este respectat, fie el bătrîn sau tînăr. Orașul Lupeni clocotește acum ca un șuvoi năvalnic de primăvară. Pe străzile populate, în casele din blocurile luminoase, la club, la teatru sau în parcurile ce răsună de chiotele vesele ale copiilor, prietutindeni se simte voia bună.

Bucuria vieții noi a pătruns și în casa minerului fruntaș Eugen Bartha. L-am vizitat acasă într-una din zilele obișnuite.

— Mă „necăjesc" să fac o antenă pentru radio — zîmbește el și arată spre un aparat nou, nou. Acum l-am cumpărat de la magazinul nostru special. Luna trecută am cumpărat, tot de acolo, mobilă pentru feciorul meu Dionisie care s-a însurat de curînd.

— Cumpărăm azi mobilă și pentru noi, dacă nu mă amîna la magazin — intervine soția lui și în ochi i se ivește o undă de părere de rău.

— Ei, lasă că mai așteptăm o săptămînă, două că doar n-avem acum fete de măritat — glumește minerul.

— Dar mîine vine Carol, băiatul nostru — se căinează ea. E și el ofițer și-apoi ce-o să zică nevasta lui cînd ne-o găsi cu mobila aceasta veche...

Parcă vrînd să scuze această conversație intimă, Bartha Eugen adaugă:

— Așa-i la noi, în Valea Jiului. Toată lumea vrea să-și cumpere mobilă deodată. De, casă nouă, viață nouă și mobilă veche? Nu merge. Astea-s grijile noastre de acum...

E plăcut să stai de vorbă cu minerul Eugen Bartha. Vorbește și zîmbește mereu. Uitîndu-te la el, ai imaginea vie a omului care privește cu optimism și încredere în viitor. Și astfel de oameni întîlnești acum la tot pasul în Lupeni, în toată Valea Jiului.

La club îi afli în fiecare seară. Acum, în preajma sărbătoririi Zilei Minerului și zilei de 23 August, ac' e mai multă agitație ca oricînd.

Se înserează. Pe străzi e forfotă. Minerii au ieșit la plimbare împreună cu familiile lor. Se întîlnesc seara mineri din diferite sectoare. Nu rareori discuțiile alunecă pe făgașul unui schimb de experiență amical. O metodă nouă, o carte citită de curînd, o excursie pe care o vor face, planuri de viitor pentru copiii lor... Iată care sînt subiectele de discuție în serile senine, cînd minerii se adună fie la club sau pe o bancă din parc, fie în jurul unei mese la restaurant.

★

Astăzi e sărbătoare în Valea Jiului. E sărbătoarea lor, a minerilor. Cei din șut o cinstesc scoțînd mai mult cărbune. În casele spațioase, împodobite cu covoare înflorate, în jurul meselor încărcate cu mîncări alese, minerii se veselesc de ziua lor. Ziua aceasta de august, în care acum 25 ani a curs sînge nevinovat la Lupeni, este acum o zi de bucurie pentru visurile împlinite în ultimii 10 ani luminoși. Răsună Valea Jiului de cîntece, de voie bună, clocotește viața nouă și hotărîrea minerilor de a învinge toate greutățile. Din partea întregului popor muncitor, harnicii mineri primesc felicitări de ziua lor. Fiecare urare de bine este un îndemn pentru mineri de a da mai mult cărbune patriei, cinstind astfel aniversarea de la 23 August.

Elena DAN

Cercurile A.R.L.U.S. discută problemele conferinței de la Geneva

Problemele dezbătute în cadrul conferinței de la Geneva și rezultatele tratativelor duse în cadrul acesteia continuă să stea în centrul atenției oamenilor muncii din țara noastră. O activitate susținută de popularizare a acordurilor încheiate la Geneva și a propunerilor guvernului U.R.S.S. pentru destinderea încordării internaționale, pentru pace și securitatea colectivă, desfășoară organizațiile A.R.L.U.S.

Astfel, numeroase cercuri din Capitală au organizat conferințe și convorbiri cu tema: „Acordurile de la Geneva, — o victorie a forțelor păcii în frunte cu U.R.S.S.", pe baza tezelor pentru convorbiri editate de Consiliul General A.R.L.U.S. și a materialelor apărute în presă.

Cu prilejul convorbirilor ce au avut loc la întreprinderile „Viitorul", „Tînăra Gardă" ș.a., participanții au subliniat marea însemnătate pe care o prezintă pentru cauza păcii în lume încetarea operațiunilor militare în Vietnam, Patet Lao și Khmer, scoțînd în evidență eforturile depuse de delegațiile Uniunii Sovietice, R. P. Chineze și R. D. Vietnameze pentru realizarea acordurilor.

Multe cercuri din raionul „Grivița Roșie" — de la Tehnometal, Atelierele Auto-Clăbucet, Stația C.F.R.-Chitila ș.a., au organizat conferințe și convorbiri pe această temă, popularizînd în același timp și propunerile Guvernului Sovietic cuprinse în Nota din 24 iulie a.c. cu privire la convocarea unei conferințe a statelor europene în vederea instituirii unui sistem de asigurare a securității colective în Europa.

Duminica trecută, în parcurile „Libertății", „8 Mai", în Cișmigiu, la cămine culturale „I. C. Frimu" din comuna Roșu, „Leonte Filipescu" din cartierul Dudești-Cioplea, la căminul cultural din comuna Glina ș.a., comitetele raionale A.R.L.U.S. din Capitală au organizat manifestări consacrate popularizării rezultatelor conferinței de la Geneva, care au fost urmărite cu deosebit interes de sute și mii de oameni ai muncii.

Amintirile unui soldat

In duminica aceea m-am întîmplat în casa lui Marin Neacșu din Movila. Lumea îi zice și Panduru, fiindcă a luptat în divizia „Tudor Vladimirescu" pînă pe crestele Tatrei. Marin Neacșu e un om încă tînăr. Să tot aibă 40 ani. E înalt cît un munte, spătos, sprincenat, cu tîmplele cărunte.

În jurul mesei, în grădină, la umbra merilor, se mai aflau cîțiva oameni de prin partea locului. Tăifăsuiau despre una, despre alta. Era la începutul lui septembrie. Grîul fusese pus în hambare, iar porumbul aștepta să fie și el cules. Fusese un an bun. Gospodăria colectivă „Steaua Roșie", al cărei președinte era Marin Neacșu-Panduru, făcuse bucate din belșug. Niciodată nu avuseseră oamenii atîta grîne.

— Catrinooo!

— Ei!

— Mai adă o ulcea de vin să cinstim oaspeții.

Lelea Catrina ieși dintre femeile strînse pe bancă în fața porții, luă ulcica de pe masă, își suflecă fustele și coborî în pivniță. Era înciudată că fusese stînjenită din ascultare, tocmai cînd Maria lui Mitru Fane povestea despre toate cîte le văzuse la expoziția de la București.

După ce ciocniram, Marin Neacșu, urmînd un obicei vechi, picură cîțiva stropi de vin pe pămînt, zicînd: „Pentru pomenirea lor". Oaspeții așteptau de mult clipa de față. Luaseră seamă că la asemenea ceas, Pandurul nu se lasă mult îmbiat și își revarsă tolba amintirilor, spre desfătarea celor de față. Și nu s-au dovedit înșelați nici de data asta. La rugămințile oamenilor, Marin Neacșu, după ce își șterse mustățile cu podul palmei, începu:

„Se îngîna ziua cu noaptea. Pata de întuneric se mistuise pe nesimțite. Tunurile lor începuseră să bată strașnic. Ale noastre se înverșunau și mai dihai. Pămîntul parcă fierbea. Noi stam în șanț și adăstam clipa să plecăm la atac. Mai fusesem eu în linia întîia, dar parcă niciodată nu era atît de crîncen focul, atît de îndîrjit. Nemții ne căutau cu obuzele metru cu metru, dibuiseră locul nostru. Am primit un ordin: pe nebăgate în seamă să ne adăpostim în tranșeele suplimentare. Alea erau bine ascunse, nemții nici nu le bănuiau. Numai ce am plecat de acolo că au și început să bată obuz după obuz. Au tras pînă n-au mai putut. De la un timp, însă, s-au oprit. Ori terminaseră munițiile, ori altceva se întîmplase, nu știu, dar au încetat. Ai mei erau toți: și Panaite cel din șesul Dobrogei și Tugui din părțile Vasluiului și Timofte, un băiat firav că dacă te uitai la el ziceai că-l dobori dintr-o suflare. Dar să vedeți ce vinjos și îndeminatec era. Sărea cu ușurință orice obstacol, iar pe frînghie se cățăra ca o pisică.

Cum vă spuneam, eram toți. Așa de bine ne unisem noi încît am jurat — un jurămînt al nostru — că oricum ne-om afla, nu ne dăm vii în mîna dușmanului, iar de-o fi să scăpăm, după ce-om termina cu moșierii și-om împărți pămîntul la țărani, atunci să ne adunăm care de unde-om fi, să vedem ce-am făcut și ce mai avem de făcut, și la urmă să-i tragem un chef trei zile și trei nopți să se ducă pomina. Încă din lagăr ne-um legat unul de altul: am dormit împreună, am mîncat împreună, am lucrat împreună, parcă eram frați. Cînd a fost să plecăm din tabăra de la Selte ne-am cerut comandantului să ne lase tot împreună. Și ne-a lăsat...

În ziua ce trecuse, nemții dăduseră șase atacuri și noi tot pe-atîta. Primisem ordin să ne organizăm în grabă pe poziții de apărare și să ne menținem cu orice preț, căci hitleriștii aduseseră întăriri și se pregăteau să ia cu asalt poziția noastră. Și așa a și fost. Dar cu toate sforțările lor, n-au reușit să ne dea înapoi nici măcar cu un metru.

Acum stam ghemuiți în tranșee și așteptam ordinele. Cînd, deodată, auzim un huruit de tancuri, însoțit de un clănțănit de fiare ce te băga în răcori. Nu că m-am speriat de ele, că doar le mai văzusem și le mai primisem de cîteva ori, dar de data asta parcă mă furnică pe șira spinării. Așa e omul, sînt clipe cînd nu se poate stăpîni. Căutai să mă țin tare, să nu mă simtă careva că în clipele acelea eram slab. Eram doar sergent. Mă uitai și-l văzui pe Timofte. Cît îl știam de mărunt parcă mai crescuse încă odată pe-atîta. Se sculase și se uita — ce zic, se uita — pîndea cum pîndește vînătorul jivinele pădurii. Cînd l-am privit la față, aproape că nu l-am mai recunoscut. Nu mai era Timofte ăla sfiosul și rușinosul, ci un alt Timofte, îndîrjit cum nu-l mai văzusem niciodată. Asta a făcut să-mi piară și mie slăbiciunea. Uruitul se apropia tot mai mult. Prin pîcla dimineții apărură din partea stîngă malahalele de oțel, venind parcă să ne înghită. Erau șase. Am pregătit grenadele, sticlele incendiare, dar tunarii noștri ne-au luat apa de la moară. Cînd au tras o salvă, pe primul l-au dat de-a berbeleacul, l-au pocnit și pe al doilea. Al treilea încremeni și el. Celelalte trei au făcut stînga împrejur și au luat-o la sănătoasa. Am răsuflat ușurați, dar n-apucarăm să ne bucurăm bine că alte șase tancuri urcau dîmbul și trăgeau din mers de mama focului. Au nimerit două tunuri de-ale noastre. Artileria noastră antitanc s-a înfuriat, a tras, și a mai fulgerat un tanc, care înțepeni, apoi luă foc. Ardea ca o făclie. A venit alt rînd de tancuri care s-au abătut spre flancul drept al nostru. Nu știu ce s-a întîmplat, dar a venit o ștafetă și ne-a spus că ai noștri au fost împinși pe linia doua și că se luptă acolo pe viață și pe moarte. Nu era numai greu acum, ci și primejdia mare de a fi încercuiți și apoi măcinați pînă la unul.

Comandantul regimentului văzînd că situația este grea, ordonă să se scoată drapelul unității. Cînd au văzut oamenii drapelul s-au îndîrjit și mai mult; au pornit la atac cu baioneta. Steagul era purtat acolo unde era vîlvătaia mai mare.

Sergentul Andronache și soldatul Măndoiu, de fel din Sculeni, erau înainte, cu drapelul. Noi seceram la nemți cum seceri vara grîul. Dar și nemții dădeau buzna ca lupul încolțit. Nu mai țineau socoteala de nimic. Eu eram lîngă Andronache. Numai ce-l văd că scoate un oftat lung, se clatină și dă să cadă. Eu îl prind. Drapelul se înclină și el. Sare Timofte și-l ia. Îl ia și-l duce înainte. Uraaa! Uraaa! striga el cît îl ținea gura. Eu rămăsesem lîngă Andronache și-l trăgeam înapoi. Bătălia era în toi. Aprigă. Rîndurile noastre se răreau văzînd cu ochii. De ne-ar veni ajutoare! — mă gîndeam eu, dar n-apuc bine să-mi termin gîndul că aud un alt uruit de tancuri. Aprig uruit! Parcă venea din fundul pămîntului. Erau tancuri T. 34, sovietice. Au căzut în coasta nemților. Poc! Trosc! Dintr-o salvă, trei tancuri hitleriste ardeau cum arde o sarcină de vreascuri peste care ai turnat gaz. În urma tancurilor, pistolarii sovietici îi înghesuiau pe nemți către noi. Timofte, cu steagul înainte. Un grup de nemți se luă după el. Eu îl strig, să stea. Dar cine putea auzi ceva în hărmălaia aia! Văd cum un neamț îl izbește pe Timofte cu pușca în cap și dă să pună mîna pe drapel. Timofte mai întîi îngenunchie, apoi cu mîinile încleștate pe lancea drapelului căzu într-o parte. Un fritz îi dădea cu patul armei unde nimerea: peste cap, peste mîini și încerca să-i descleștezе degetele de pe drapel, dar n-a putut și nici n-a mai avut timp. Nu știu cînd doi pistolari ruși au ajuns acolo. Unul din ei, după ce l-a izbit pe neamț cu patul armei a început să-l tragă pe Timofte cu steag cu tot în spre noi. Celălalt îi acoperea cu foc retragerea. Dar, un glonte dușman l-a lovit pe rus. S-a prăvălit peste Timofte. Amîndoi s-au învălmășit cu pînza steagului. Cînd l-am văzut încovoindu-se, mi s-a făcut negru înaintea ochilor...

— — — — — — — — — — — — — —

Mai tîrziu am citit comunicatul.

„În sectorul Oradiei, atacurile furioase ale fasciștilor germani au fost oprite. În lupte grele, cot la cot, a fost distrus și luat prizonier un întreg batalion hitlerist. În strînsă cooperare, unitățile de infanterie romîne ale Diviziei „Tudor Vladimirescu" cu unitățile de tancuri sovietice, după ce au respins pe inamic, și-au continuat înaintarea în direcția vest..."

Moș Gheorghe Eparu întrerupse liniștea:

— Cînd ți-ai făcut prieteșug cu rusu', apăi să știi că ai sprijin de nădejde. Știu eu din „77", cum povestea taică-meu...

Se înserase de-a binelea. Pe cer, apăruseră stele puzderie. Toți tăceam, cu gîndurile duse departe.

Gh. GHEORGHIȚA

sub un stejar bătrîn, dîndu-le onorurile cuvenite unor viteji. Toți ne-am descoperit în fața lor — dîndu-le salutul cel de pe urmă — și am stat ginditori un minut. Apoi, am tras în aer salve de pușcă. Unul a găsit o scindură, a ras-o cu baioneta, să fie mai netedă, și a scris pe ea cu o pensulă muiată în catran: „Aici au căzut apărînd drapelul de luptă, doi frați, doi eroi, un romîn: Timofte Lixandru din Bîrca și un rus: Mișa Dudalov din Saratov".

— — — — — — — — — — — — — —

A doua zi, Timofte Lixandru și Mișa Dudalov ședeau alături, unul lîngă altul, așa cum au luptat; erau înfășurați cu tricolorul nostru și steagul roșu sovietic.

Parcă dormeau, atît erau de senini. Timofte parcă zîmbea. Mișa era mai plin și mai spătos ca Timofte. Amîndoi însă erau tineri. Abia le dăduse puful sub nas.

Au venit comandanții și i-au decorat. Au vorbit despre ei, apoi i-am îngropat

P. ATANASIU — Luptele de la Debrețin ale Diviziei „Tudor Vladimirescu"

EXPOZIȚIA AGRICOLĂ UNIONALĂ DE LA MOSCOVA

Orașul fermecat

LEONID LEONOV

Expoziția agricolă deschisă la Moscova o socot un eveniment măreț și foarte instructiv pentru toți contemporanii noștri, chiar pentru cei din străinătate. Teritoriul ocupat de clădirile expoziției este cu adevărat uriaș și nu e cu putință să-i faci deodată înconjurul — nu e în stare de una ca asta nici chiar un maratonist. Cu toate acestea, plimbarea plăcută pe bulevardele impodobite și fără de sfîrșit, care parcă te îndeamnă să visezi la o lume transformată și curată, se îmbină cu o povestire inteligentă și exactă despre tema principală a zilei sovietice, despre belșug. Trebuie să recunosc că gustul pentru cunoașterea posibilităților noastre ascunse în domeniul agriculturii crește uimitor, pe măsura cercetării exponatelor și diagramelor de pe standuri... Fără nici o îndoială, expoziția va deveni o școală importantă și locul preferat de odihnă al locuitorilor Moscovei și al celor sosiți din diferite colțuri ale țării, va fi preferată îndeosebi Piața Centrală, cu ansamblul ei sculptural — hora orbitor de aurie a celor șaisprezece surori.

Cu oarecare aproximație, se poate prevedea succesiunea de impresii ce le vor trăi vizitatorii expoziției fără deosebire de vîrstă, situație și îndeletnicire. Tăcerii lor precaute de la început, îi vor lua repede locul exclamațiile entuziaste, atît în fața arhitecturii pavilioanelor, care în fiecare caz răspunde menirii sale, cît și în fața minunatelor ansambluri vegetale durate și turnate în masive verzi încă pe vremea expoziției din 1939—1941. Și într-adevăr, vizitatorul rămîne, pînă la urmă, cuprins de un simțămînt emoționant, ca și cum ar merge printr-un oraș fermecat, plin cu tot felul de minunății... Așa spun toți cei care au vizitat pînă acum expoziția. Iar, în sfîrșit, extazului patriotic în fața vecinilor tăi, a agricultorilor, (deoarece toate ramurile economiei socialiste au laolaltă relații de nutriție, de coordonare) îi iau locul meditațiile firești.

Să dăm cinstirea cuvenită constructorilor expoziției: chiar dacă al vizita expoziția în fugă, rămîi uimit de dragostea cu care au lucrat la această operă oamenii sovietici și colectivul expoziției în frunte cu academicianul N. V. Țițin. Totul aici este șlefuit cu grijă, rînduit, curățit, pentru ca în sufletul oaspeților să se cizeleze mai bine ideea de bază a acestei parăzi festive. Expoziția a luat ființă ca o întreprindere permanentă, ea vorbește despre cele mai intime năzuințe actuale ale poporului sovietic, despre caracterul cursului de azi al țării noastre. Și tocmai pentru că e povestit în limba de o elocvență fără seamăn a mostrelor și realizărilor de pînă astăzi, planul agriculturii socialiste ce ne stă acum în față ni se pare atît de neobișnuit de măreț.

Totuși, exponatele care solicită acel cunoștința și uimirea noastră, de la soiul de varză din familia ciupercilor, extraordinar de frumos, pînă la puternicii cai ce par a fi trimiși de uriașii eroi al legendelor din ciclul kievean, de la arbuștii binefăcători din „Livada lui Miciurin", unde și-au început sporovăiala hoțomanele de vrăbii, pînă la fuiorul de în care se leagănă domol în pavilioanele regiunilor centrale — toate aceste recorduri de ieri ale agricultorilor și crescătorilor de vite devin astăzi niște oțelite etaloane de inspirație în zilele obișnuite ale noii ofensive socialiste care a și început.

Într-un cuvînt, la expoziție nu sînt minuni, ci doar străduința devotată a milioanelor de mîini grijulii și arse de soare, unite în minunata prietenie a muncii. Și e cu atît mai adîncă admirația pentru aceste victorii pașnice, cu cît ele au fost cîștigate în împrejurările grele ale refacerii de după război!

Expoziția Agricolă Unională este, în sfîrșit, și un fel de fereastră spre viitor, deocamdată în ramura agriculturii, deși nouă, tuturor, ca și dușmanilor noștri, ne este util să ne imaginăm treceri în revistă similare și în alte domenii ale activității pașnice multilaterale a poporului sovietic.

Iată cum va arăta baza materială a viitorului, cînd majoritatea copleșitoare a omenirii va fi mîntuită deplin de nevoia de a-și cheltui forțele creatoare și vistieria pentru bombele cu hidrogen de orice soi, pentru vasele de linie zburătoare — sau cum s-or mai numi? — și pentru alte mașini și aparate ucigătoare, tot atît de scumpe, însă nu tot atît de trebuincioase pentru fericire... De aici rezultă o idee importantă, care e concluzia vizitei la expoziție: orice s-ar întîmpla, fără să ne cruțăm forțele și sănătatea și nici chiar viața, trebuie să arătăm lumii, prin pilda țării noastre, ce poate realiza omul sovietic, Omul, scris cu literă mare!

Expoziția și-a deschis porțile

La 1 august a fost deschisă festiv la Moscova Expoziția Agricolă Unională. În uriașa piață a colhozurilor, s-au strîns zeci de mii de oaspeți. Au sosit la această festivitate delegații din R.P. Chineză, R.P.D. Coreeană, Cehoslovacia, R.D. Germană, Polonia, Mongolia, Albania, Ungaria, Romînia, Bulgaria, Austria, Iran, Suedia, Israel, Islanda, Canada și alte state. Erau de față membri ai corpului diplomatic. În tribuna din fața pavilionului central, se aflau fruntași în agricultură, miniștri și oaspeți străini.

După ce acad. N. Țițin, directorul expoziției, a deschis mitingul, s-a intonat imnul de stat al Uniunii Sovietice, apoi Ivan Benediktov, ministrul agriculturii al U.R.S.S., a rostit discursul inaugural. El a relevat succesele uriașe ale agriculturii socialiste, realizările însemnate ale poporului sovietic pentru transpunerea în viață a hotărîrilor plenarelor din septembrie 1953 și februarie-martie și iunie 1954, pentru dezvoltarea continuă a tuturor ramurilor agriculturii.

Vorbitorul a înfățișat cuprinsul expoziției, care e o oglindă vie a marilor realizări ale agriculturii sovietice, și a arătat că menirea fundamentală a expoziției este „să popularizeze pe larg realizările agriculturii socialiste pentru aplicarea cît mai grabnică în producția colhozurilor și sovhozurilor a experienței înaintate a colhozurilor, sovhozurilor, stațiunilor de mașini și tractoare, a fruntașilor și organizatorilor agriculturii, precum și realizările instituțiilor de cercetări științifice și ale stațiunilor experimentale".

I. Benediktov a declarat deschisă expoziția. În sunetele imnului de stat al Uniunii Sovietice, acad. Țițin ridică deasupra Pavilionului principal drapelul de stat al U.R.S.S.; în urma lui se ridică steaguri deasupra tuturor pavilioanelor. Ministrul Benediktov taie panglica de la intrarea în pavilionul principal. În acest moment, țîșnește apa din numeroasele fîntîni arteziene. Răsună majestuoasa melodie „Slavă..." din opera „Ivan Susanin" de Glinka.

Participanții au vizitat expoziția. A avut loc apoi o recepție, la care au luat parte delegațiile străine și participanții la expoziție.

Numeroși locuitori ai Moscovei au vizitat din primele zile pavilioanele și terenurile expoziției, exprimîndu-și admirația față de aspectul arhitectonic și conținutul acestui măreț oraș închinat celei mai înaintate agriculturi.

★

Unul din pavilioanele Expoziției

Pavilionul R.S.S. Ucrainene se află în „Piața Colhozurilor", alături de alte pavilioane ale republicilor sovietice surori. În pavilionul acesta, se arată dezvoltarea agriculturii R.S.S. Ucrainene și realizările celor mai de seamă gospodării agricole și ale fruntașilor agriculturii.

Sînt astfel înfățișate pe larg succesele colhozului „Bolșevik" din regiunea Sumi. Recoltele de grîu de toamnă ale colhozului din ultimii trei ani au atins 18—25 chintale la hectar, cînepa dă 14,7 chintale, iar porumbul cîte 50 chintale la hectar. În medie, de fiecare vacă, s-au muls cîte 5.000—6.000 kilograme de lapte. Este larg prezentată experiența șefului de echipă Mark Oziornîi, laureat al Premiului Stalin și Erou al Muncii Socialiste, din colhozul „Cervonnîi partizan", regiunea Dnepropetrovsk, care a obținut recolte record de porumb.

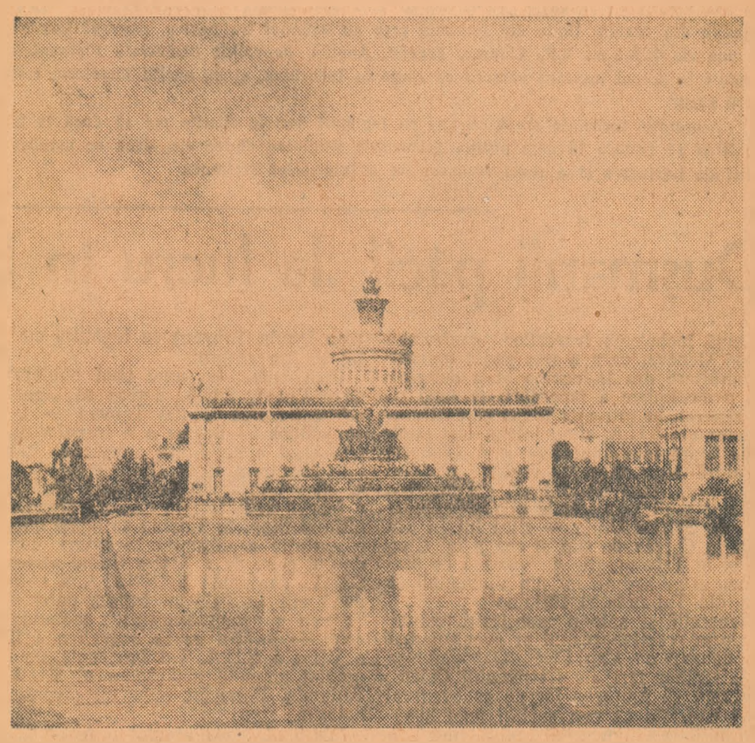

Școala experienței înaintate a întregului popor sovietic

Articol scris pentru „Veac nou" de acad. N. ȚIȚIN
directorul Expoziției Agricole Unionale a U.R.S.S.

La 1 august, s-a deschis la Moscova Expoziția Agricolă Unională permanentă.

În viața Țării Sovietice, această expoziție este un eveniment de mare importanță. La expoziție participă 800 colhozuri, 300 sovhozuri, 200 stațiuni de mașini și tractoare și stațiuni specializate, peste 300 ferme pentru creșterea vitelor, mii de fruntași ai agriculturii, un mare număr de întreprinderi și organizații. Fiecare participant la Expoziția Agricolă Unională este o mărturie vie a posibilităților uriașe de care dispune acum fiecare colhoz, sovhoz și S.M.T.

Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a acordat totdeauna o importanță deosebită răspîndirii largi a experienței inovatorilor în producție, lărgirii întrecerii pentru înrădăcinarea a ceea ce este înaintat în toate ramurile economiei naționale.

Expoziția Agricolă Unională demonstrează forța și măreția orînduirii colhoznice, care numără 25 de ani de existență. Cît de uimitor s-a schimbat agricultura în acest sfert de veac! În locul numeroaselor gospodării țărănești individuale, fărîmițate, înapoiate, s-a născut agricultura socialistă, cea mai înaintată, cea mai mare agricultură, o agricultură necunoscută lumii pînă atunci. În U.R.S.S. există în prezent 94.000 colhozuri, 4.700 sovhozuri și peste 9.000 stațiuni de mașini și tractoare, înzestrate cu tehnica cea mai perfecționată. Numai S.M.T.-urile dispun de peste 1.000.000 de tractoare — socotite în tractoare de cîte 15 cai putere, 270.000 combine de cereale, aproape 450.000 semănătoare de tractor pentru grîne și alte numeroase unelte și mașini agricole perfecționate.

În anul acesta, la începutul sezonului de seceris S.M.T.-urile și sovhozurile numărau peste 350.000 de combine. Cu 35 de ani în urmă, V. I. Lenin visa ca pe ogoarele colhozurilor să iasă 100.000 de tractoare.

Nu mai e nevoie să arătăm că, în condițiile agriculturii socialiste foarte dezvoltate, mecanizate, munca țăranului se ușurează necontenit, că productivitatea muncii este de cîteva ori mai mare față de perioada dinainte de revoluție, cînd, în condițiile capitalismului, mecanizarea procesului de producție ducea inevitabil la creșterea șomajului și la înrăutățirea simțitoare a situației oamenilor muncii.

Expoziția anului 1954 este chemată să oglindească și să generalizeze avîntul puternic al agriculturii socialiste, experiența variată a fruntașilor din producția colhozurilor și sovhozurilor și realizările științei agricole.

★

Prin întinderea teritoriului, prin numărul pavilioanelor, al participanților și al exponatelor, Expoziția Agricolă Unională din anul 1954 nu are egal în lume. Expoziția se întinde pe 207 hectare. Aici s-au înălțat 76 de pavilioane și alte 200 de clădiri. Sînt aici multe instituții cultural-educative, la care se vor ține conferințe, se vor organiza consultații, se vor prezenta filme.

Pavilionul principal al Expoziției este o secție care te introduce în sistemul pavilioanelor și construcțiilor de bază ale expoziției. De la Pavilionul principal, pe ambele părți ale unei piețe uriașe, împodobită cu fîntîni arteziene, se găsesc pavilioanele republicilor unionale. Fiecare pavilion e construit în stilul arhitecturii naționale respective. Împreună cu Pavilionul principal, ele alcătuiesc un singur ansamblu arhitectonic.

Pavilionul „Glavtabak" (al direcției generale pentru cultivarea tutunului) la Expoziție.

Standurile expoziției și diferitele exponate agricole ilustrează puternic victoriile istorico-mondiale repurtate de poporul sovietic sub conducerea Partidului Comunist și a Guvernului Sovietic, succesele Statului Sovietic în construirea socialismului și comunismului, tăria, forța de neclintit a alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea colhoznică, prietenia dintre popoarele U.R.S.S.

Deosebit interes stîrnesc pavilioanele organizate pe ramuri: „Agricultura", „Cereale", „Sfecla de zahăr", „Cartofi și legume" ș.a. Ele cuprind întreaga varietate a plantelor de cultură din țara noastră.

În pavilionul „Cereale", un stand special e rezervat raionului Verhne-Uralsk, regiunea Celiabinsk. Colhozul „Puti Oktiabria" din acest raion a realizat în anul trecut cîte 26 chintale de grîu în medie la hectar. Este foarte interesantă experiența colhozului „Kirov" din raionul Korenovsk, ținutul Krasnodar. Acest colhoz a obținut în 1953 cîte 23 chintale de grîu de toamna la hectar, de pe o suprafață de peste 6000 hectare.

Faptul că expoziția prezintă realizările colhoznicilor contribuie la însușirea experienței acestora de către alte colhozuri și sovhozuri, la îndeplinirea cît mai grabnică a hotărîrilor partidului privind valorificarea în decurs de 1—2 ani a 13.000.000 ha de pămînturi înțelenite și virgine.

Exponatele din cele 27 standuri ale pavilionului „Cereale" scot la iveală pas cu pas metodele înaintate de creștere a recoltelor de cereale. Fruntașii în producție înfățișează cum au îndeplinit ei directivele plenarei din iunie a Comitetului Central al Partidului privind aplicarea obligatorie a mecanizării complexe în lucrările de stringere a recoltei și de curățire și uscare a grînelor. Rapoartele, conferințele și discuțiile ce se vor ține la Expoziție vor arăta pagubele pricinuite altădată gospodăriei colhoznice prin aplicarea după șablon a sistemului de asolament cu ierburi și a planificării greșite, nejuste a parcelelor de însămînțare. Agricultorii vor spune și cum se lichidează pe loc astfel de greșeli.

Colhoznicii și colhoznicele, mecanizatorii și agronomii, colaboratorii institutelor de cercetări științifice, conducătorii colhozurilor și sovhozurilor văd la expoziție peste 350 de sorturi de semănături din cele mai bune culturi de cereale, cultivate cu dragoste de inovatorii selecționari. Atenția numeroșilor participanți și vizitatori este atrasă de sorturile noi de hibrizi de grîu tiritor, care se caracterizează printr-o recoltă înaltă și prin buna calitate a grăunțelor.

Un sector important din expoziție prezintă realizările în producția de cartofi și legume. Colhozul „Voroșilov" din regiunea Moscova, care a obținut în anul trecut 602 chintale de varză la hectar de pe o suprafață de 36 hectare, colhozul „Stalin", în care brigada Akimovei a strîns 280 chintale de varză la hectar pe 25 hectare, precum și alte numeroase gospodării agricole sînt în această privință o pildă a aplicării metodelor înaintate în muncă.

Iată pavilionul „Bumbac". Aici se văd realizările colhozurilor și sovhozurilor cultivatoare de bumbac din R.S.S. Uzbeką, Turkmena, Kirghiză și Kazahă — cele mai bune din țară. Reprezentanții lor — participanți la expoziție — arată cum și-au organizat munca pentru a îndeplini hotărîrea Plenarei din iunie a C.C. al P.C.U.S., care le-a trasat sarcina de a nu admite pierderi la recolta de bumbac în timpul strînsului, uscării, curățirii, transportului, și de a asigura predarea către stat a bumbacului brut, în special a bumbacului selecționat, de calitățile I și II.

În cele șapte săli ale pavilionului „Culturile oleaginoase și tehnice", se prezintă experiența înaintată a gospodăriilor fruntașe în domeniul creșterii culturilor oleaginoase, tehnice, etero-uleioase, a plantelor medicinale, a tutunului și hameiului.

Aici sînt exponate din cele mai bune sorturi de in, ricin, muștar, culturi etero-uleioase și în special de floarea soarelui — această cultură oleaginoasă de bază, care ocupă în Uniunea Sovietică peste 70 la sută din întreaga suprafață a culturilor oleaginoase. La expoziție, se popularizează larg metoda de sădire în cuiburi așezate în pătrat a florii soarelui și a ricinului.

În acest pavilion, mai sînt prezentate peste 75 de soiuri de plante medicinale; multe din ele se pot vedea pe parcelele din apropiere. Dintre culturile noi și cele subtropicale, deosebit interes prezintă exponatele de sorg cu lămîi, de eucalipt cu lămîi, de paciuli etc.

★

În pavilionul principal al Expoziției, sînt prezentate pe un stand date în legătură cu creșterea numărului de vite de rentă în Uniunea Sovietică. În comparație cu anul 1945, șeptelul vitelor cornute mari a crescut, în anul 1953, cu 11.300.000 capete, la porci — cu 25.100.000 și la oi — cu 53.900.000 capete. Aceste cifre sînt mărturii ale însemnatelor realizări obținute în domeniul creșterii vitelor, proprietate obștească. Vizitatorii expoziției află, de pilda, ce a realizat colhozul „Stalin" din raionul Luhovițk, regiunea Moscova, unde în anul 1953 cantitatea medie de lapte muls de la fiecare din cele 28 de vaci a atins 4.373 litri de lapte; vizitatorii urmăresc realizările colhozului „Bolșevik" din raionul Zolotonoșsk, regiunea Cerkassk, ale vestitelor mulgătoare E. A. Kiricenko și I. V. Reva, Eroine ale Muncii Socialiste, care au atins în ultimii ani o medie de lapte muls de 8.000 litri.

În niște standuri separate, se vede cum e mecanizată aprovizionarea cu apă a fermelor, prin folosirea adăpătoarei automate, cum e mecanizată pregătirea nutrețului, ce tehnică se folosește pentru fărîmițarea diferitelor nutrețuri și pentru pregătirea amestecurilor nutritive. Se vede aici și cum se folosesc cazanele pentru opărit nutreț.

Atenția crescătorilor de vite este atrasă de sovhozul „Cervlennie buruni" din regiunea Groznensk, care de 25 de ani crește oi de prăsilă. Sovhozul expune berbeci de rasă în greutate de 100—111 kilograme. Fiecare berbec dă într-un an pînă la 18 kilograme de lînă de calitate superioară.

★

Întreaga abundență de mașini agricole este înfățișată în uriașul pavilion „Mecanizarea și electrificarea agriculturii", construit din beton armat și sticlă. În cele 26 de săli ale acestui pavilion, precum și sub cerul liber, sînt expuse peste 1200 de tipuri de variate mașini și unelte agricole: tractoare, combine, mașini pentru fabricarea ghivecelor nutritive cu turbă, mașini de răsadit, avioane din aviația agricolă.

Mare însemnătate în transmiterea experienței înaintate au demonstrațiile asupra felului cum aplică stațiunile de mașini și tractoare metoda cuiburilor așezate în pătrat la semănatul culturilor tehnice, metodă care permite mecanizarea completă a întreținerii culturilor și prin care se realizează o mare economie de muncă.

În primele rînduri ale participanților la expoziție, sînt și mecanizatorii stațiunii de mașini și tractoare „Medvedovskaia" din ținutul Krasnodar. În strînsă colaborare cu colhoznicii, ei și-au însușit cu succes metoda asolamentelor de nutreț și de cîmp, acordînd o mare atenție culturilor de cereale. În anul acesta, colectivul stațiunii și-a luat angajamentul să strîngă în toate colhozurile deservite nu mai puțin de 27 chintale de grîu și 24 chintale de floarea soarelui la hectar, ridicînd în același timp productivitatea tuturor celorlalte culturi. În anul trecut, stațiunea a obținut, în medie, 23 chintale de grîu de toamnă și 22 chintale de floarea soarelui la hectar. S.M.T. „Medvedovskaia" a ajutat mult colhozurile pe care le deservește la strîngerea și însilozarea nutrețului. Ca urmare, în zona S.M.T.-ului s-a mărit șeptelul și s-a ridicat productivitatea creșterii vitelor.

„Construcțiile satului colhoznic" — astfel se numește unul din cele mai interesante colțuri ale Expoziției. Prezentarea la proporții naturale a unui sat colhoznic nou și a unei stațiuni de mașini și tractoare înaintată, cu tehnică modernă complexă, atrage atenția și rămîne întipărită în mintea participanților și vizitatorilor expoziției.

Numeroase lucruri interesante vede vizitatorul în pavilionul „Economia apelor", unde se înfățișează felul cum se folosesc resursele de apă și instalațiile hidrotehnice, acțiunea de transformare a pustiului și a mlaștinilor în pămînturi fertile. Aici se vede cum sînt utilizate resursele de apă ale Volgăi și Donului, ale Niprului, Kurei și Sîr-Dariei, cum se creează uriașe rezervoare de apă prin construcția de puternice noduri hidraulice.

Un loc de seamă a fost rezervat folosirii electricității în producția colhozurilor și a sovhozurilor.

În partea de nord a Expoziției, este situat „Pavilionul economiei piscicole și al eleșteelor", în care se prezintă experiența celor mai bune gospodării. La eleșteele model, vizitatorii află metodele de înmulțire și de îngrășare a peștilor.

Un sector foarte interesant al expoziției este „Grădina lui Miciurin". Pe mai mult de șase hectare, s-au adunat aproape 560 de soiuri de pomi și arbuști fructiferi. Sînt aici multe varietăți de meri din zona mijlocie a R.S.F.S.R. Pe un măr, grădinarii au altoit cîteva zeci de soiuri. În grădină, există meri și vișini adaptați la condițiile Siberiei. În total, se află aici 2.300 pomi fructiferi.

Pe parcela plantelor ce se înmulțesc prin butășire, se demonstrează noua metodă de înmulțire a prunilor, vișinilor și altor pomi fructiferi, pe calea sădirii butașilor în nisip umed.

În toată expoziția, se mai află alte cîteva mii de pomi fructiferi și arbuști. De-a lungul aleilor și cărărilor, în jurul pavilioanelor, vizitatorilor le sînt înfățișate metodele tip pentru crearea zonelor verzi în colhozuri și sovhozuri și a parcelelor pentru ferme. Lîngă fiecare pavilion, se află grădini cu reprezentanți caracteristici ai lumii plantelor republicii respective. Lîngă pavilioanele Gruziei, Armeniei, Azerbaidjanului — de pildă — cresc limii, mandarini, portocali, viță de vie.

Pe o colină cu plantații de ceai, se află sute de arbuști de cele mai bune sorturi de ceai din Gruzia. Lîngă pavilionul „Orientul îndepărtat", cresc pomii „barhat amurski", aduși din taiga, de lîngă rîul Ussuri; din rădăcina lor, se obține plută; lemnul lor se folosește în industria mobilei, iar florile lor dau un nectar minunat.

Expoziția Agricolă Unională permanentă din Moscova — școala experienței înaintate a întregului popor — este larg popularizată prin îndrumarele variate editate în mari tiraje, prin broșuri, călăuze, filme de popularizare științifică și filme documentare. Conferințele și expunerile oamenilor de știință, participanți la expoziție, sînt și ele închinate popularizării experienței fruntașilor în producția colhozurilor și sovhozurilor. Oamenii de știință vorbesc despre realizările științei agricole sovietice, despre înrădăcinarea în viață a operelor științifice și despre lucrările lor științifice.

Nikolai DORIZO

Moscova, astăzi

Moscova
credeam că-i Piața Roșie
Brazii din Kremlin,
uriașe case.
Am crezut
că-i crîngul verde-n care
Inima-mi pe tine te-așteptase.
Moscova
credeam că-s teii-n șiruri
De pe strada Gorki... Mossovietul...
Bulevarde...
Universitatea
Care cheamă sub aripa-i tineretul.
Asta-i ea...
și, pe Arbat, metroul,
La Kremlin, pe rîu, vezi puntea ?
Iat-o!
Uite-așa-am zărit-o pe afișe,
Și așa din cîntec am aflat-o.
Însă, iată, ochii mei văzură
Capitala cît de largă azi-i:
Moscova-i
Reazanul cu secara-i,
Moscova-i
Pamirul nalt cu brazii,
E Kubanul — holda-i pîrguită,
Plantele din sud,
subtropicale...
Știm încă din anii noștri fragezi
Ast peisaj
al marii capitale...
Moscova
e-n valurile ierbii,
Cai de Don, pe care vin s-o pască.
Cine ar tăgădui acestea
Expoziția să vină s-o privească!
Moscovă — oraș fără hotare —
Azi așa te văd,
nemărginită
Oglindești în tine țara ntreagă,
Pretutindeni însăți oglindită!

În romînește de
Victor KERNBACH

Declarația guvernului Republicii Populare Romîne cu privire la rezultatele conferinței de la Geneva

La 21 iulie, conferința de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe a luat sfîrșit prin semnarea acordurilor privind încetarea focului și restabilirea păcii în Indochina. Rezultatele acestei conferințe constituie un eveniment internațional de o însemnătate deosebită, interesînd profund toate popoarele care doresc pacea și stabilirea unor relații normale de colaborare și bună înțelegere între state. Prin acordurile semnate s-a pus capăt unui război care însîngera de opt ani popoarele din Indochina și poporul francez și constituia un motiv de încordare internațională; s-a recunoscut lupta eroică a popoarelor din Indochina pentru libertatea și independența lor națională: s-au creat condiții pentru unificarea națională a Vietnamului în conformitate cu aspirațiile poporului vietnamez; au fost împiedicate planurile cercurilor agresive din Statele Unite ale Americii care urmăreau ca focul războiului să cuprindă și alte popoare și țări din Asia.

Guvernul și poporul romîn salută cu adîncă bucurie restabilirea păcii în Indochina, marele succes al popoarelor Indochinei în lupta lor pentru pace, libertate și independență națională și urează eroicului popor vietnamez deplin succes în munca pentru reconstrucția grabnică a patriei sale și pentru o fericită dezvoltare în condiții de pace a economiei și culturii sale naționale.

Guvernul și poporul romîn văd în rezultatele conferinței de la Geneva o confirmare puternică a justeței principiilor promovate în relațiile internaționale de Uniunea Sovietică, privind reglementarea tuturor litigiilor dintre state pe calea tratativelor și coexistența pașnică a țărilor cu regimuri sociale diferite, principii vitale pentru întreaga omenire și după care se călăuzește în politica sa externă și Republica Populară Romînă.

Eforturile delegației Uniunii Sovietice, ale Republicii Populare Chineze au dus la conferința de la Geneva la hotărîri de mare importanță bazate pe aceste principii, care înseamnă o mare victorie a forțelor păcii și o înfrîngere serioasă a forțelor războiului.

Guvernul francez a contribuit la încheierea cu succes a lucrărilor conferinței prin poziția sa orientată după interesele naționale ale Franței și de luare în considerație a intereselor popoarelor din Indochina.

Conferința de la Geneva a arătat că a crescut izolarea internațională a cercurilor agresive din Statele Unite ale Americii care au acționat nu pentru succesul lucrărilor comune ale U.R.S.S., R.P. Chineze, Franței, Angliei, Republicii Democrate Vietnam, îndreptate în scopul încetării vărsării de sînge în Indochina, ci au uneltit împotriva restabilirii păcii.

Acordurile încheiate arată că țări cu regimuri sociale diferite pot să ducă la bun sfîrșit și să rezolve în mod pozitiv problemele litigioase dintre ele, dacă se manifestă spirit de înțelegere și o reală recunoaștere a intereselor reciproce.

Conferința de la Geneva a arătat cît de necesară și folositoare este recunoașterea dreptului Republicii Populare Chineze ca membru al Organizației Națiunilor Unite și a rolului de seamă al marelui popor chinez în reglementarea problemelor internaționale și în consolidarea păcii în lume. Acest rol este recunoscut astăzi de covîrșitoarea majoritate a omenirii. Cu atît mai clar apare faptul că politica Statelor Unite ale Americii față de marea Republică Populară Chineză este o politică de subminare a păcii, contrară intereselor fundamentale ale omenirii.

În lumina rezultatelor conferinței de la Geneva apare evident că este timpul să se pună capăt politicii de discriminare pe care Statele Unite ale Americii o duc în politica internațională și prin care împiedică intrarea în Organizația Națiunilor Unite a unui număr de țări, printre care și Republica Populară Romînă.

Guvernul Republicii Populare Romîne consideră că rezultatele conferinței de la Geneva, contribuind la micșorarea încordării internaționale, au creat noi posibilități favorabile reglementării pozitive, satisfăcătoare, a problemelor nerezolvate ca încetarea cursei înarmărilor, interzicerea armelor atomice și cu hidrogen de distrugere în masă, rezolvarea problemelor coreeană și germană.

Guvernul Republicii Populare Romîne consideră că este necesară și posibilă reglementarea grabnică a chestiunii unificării pașnice a Coreei, pentru care s-au străduit delegațiile U.R.S.S., R.P. Chineze și Republicii Populare Democrate Coreene și care a fost împiedecată de delegațiile altor guverne și în special a guvernului S.U.A.

Au crescut și mai mult posibilitățile realizării unui sistem de securitate colectivă în Europa și de reglementare pe o bază pașnică, democrată, a problemei germane. Un pas de cea mai mare însemnătate în această direcție îl reprezintă nota guvernului U.R.S.S. din 24 iulie adresată guvernelor Franței, Angliei și S.U.A., prin care se propune convocarea unei conferințe a tuturor statelor europene care vor să participe la ea în scopul unui schimb de vederi cu privire la crearea sistemului de securitate colectivă în Europa.

Guvernul Republicii Populare Romîne își declară acordul său deplin față de această propunere, cu convingerea că realizarea ei poate duce la noi pași spre întărirea păcii în lume.

Mergînd mai departe cu hotărîre pe drumul colaborării internaționale, guvernul Republicii Populare Romîne declară că și de acum înainte nu va precupeți nici un efort pentru a-și aduce contribuția sa la cauza destinderii încordării internaționale, a asigurării securității colective și a consolidării păcii.

Dușmanii păcii la lucru în Extremul Orient

După încheierea lucrărilor conferinței de la Geneva, care a pus capăt acțiunilor militare din Indochina și a determinat o destindere a încordării în Asia și, în general, în întreaga lume, cercurile agresive ale S.U.A. și-au intensificat uneltirile îndreptate împotriva R.P. Chineze. În afară de accelerarea creării blocului agresiv al Asiei de sud-est, ele întăresc tot mai mult provocările clicilor cumpărate de Statele Unite — clica lui Li Sin Man în Coreea de sud și cea a lui Cian Cai-și în Taiwan. Ele activizează de asemenea și pe agenții lor din Vietnamul de sud, din Tailanda și Filipine.

Generalii și spionii americani, cunoscuți prin reacționarismul și aventurismul lor, oameni ca Van Fleet, Donovan și alții, străbat țări ale Extremului Orient, încercînd să înjghebe forțele ce eventual ar fi capabile să dea sprijin unei aventuri militare a imperialismului american în Asia. Principalele eforturi depuse de diplomații, militarii și spionii americani sînt menite „să oblige pe asiatici să lupte împotriva asiaticilor" — potrivit unei cinice expresii a congresmanilor americani — la ordinul cercurilor cirmuitoare ale S.U.A.

Cercurile cîrmuitoare ale S.U.A. au hotărît să încheie un „pact de apărare mutuală" cu Cian Cai-și, refugiat pe insula chineză Taiwan, cotropită ilegal de forțele armate americane. Judecînd după relatările presei, S.U.A. se obligă în virtutea acestui tratat, să „apere" adunătura gomindanistă, zvîrlită afară din China și refugiată pe insula Taiwan, iar Cian Cai-și se obligă să asigure carnea de tun necesară clicii militariste americane.

Nu întîmplător, vestea încheierii eventuale a unui pact de „apărare mutuală" între S.U.A. și Cian Cai-și a fost dată publicității de către președintele Eisenhower la conferința de presă ținută tocmai în ziua în care s-a făcut cunoscută semnarea acordului de la Geneva cu privire la încetarea acțiunilor militare în Indochina. Cu o zi mai înainte, „ministrul afacerilor externe" în guvernul lui Cian Cai-și a confirmat știrile privind tratativele de la Washington și Taibe (din insula Taiwan) în legătură cu pactul militar amintit.

Prin încheierea unui pact bilateral cu Cian Cai-și, S.U.A. doresc să „legalizeze" cotropirea insulei Taiwan — teritoriu chinez — pentru a o transforma într-o bază a activității americane îndreptate împotriva R. P. Chineze. Diplomația și clica militaristă americană desfășoară o febrilă activitate în această direcție. În ultimul timp, în Taiwan se poate observa o agitație neobișnuită. Sessams, comandantul celei de a XIII-a flotile aeriene a S.U.A., cantonată în Filipine, a petrecut două zile în Taiwan. Îndată după el în Taiwan a sosit Keawett, comandantul celei de a 72-a grupe operative a flotei a VII-a a S.U.A. Tot într-acolo s-a îndreptat actualul ambasador al S.U.A. în Tailanda, Donovan, spion și diversionist notoriu.

Wevland, comandantul aviației tactice a S.U.A., a declarat, la o conferință de presă, că Taiwanul va constitui cea mai apropiată bază pentru atacarea Chinei continentale.

Conducătorii diplomației americane laudă pe toate căile și fac o intensă propagandă politicii „acțiunilor active" împotriva R. P. Chineze. Potrivit relatărilor ziarului „Washington Post", Robertson, adjunct al secretarului de stat al S.U.A., luînd cuvîntul la o ședință a uneia din comisiile Congresului, a afirmat că Statele Unite au nevoie de insula Taiwan pentru a „amenința permanent China roșie, cu eventualitatea unor acțiuni militare..."

Clica militaristă și diplomația S.U.A. au găsit în persoana lui Li Sin Man — vechi agent plătit al Statelor Unite și actualul „președinte" al Coreii de sud — un alt furnizor cu ridicata de carne de tun, pentru aventurile militare americane în Asia, un executant docil al uneltirilor lor agresive. Pentru a da în ochii opiniei publice americane mai multă greutate acestei ialnice marionete, Li Sin Man a fost invitat la Washington. În cinstea lui a fost organizată o recepție pompoasă. Însuși Nixon, vicepreședintele S.U.A., l-a întîmpinat pe aerodrom, însoțit fiind de Dulles, secretarul de stat al S.U.A., de amiralul Radford, președintele grupului unit al șefilor de state majore, precum și de alți reprezentanți ai conducerii americane.

Li Sin Man s-a întîlnit cu Eisenhower, declarînd după aceea corespondenților că tema tratativelor dintre ei doi a fost ajutorul militar american. Întrebat fiind de corespondenți dacă nu cumva a discutat cu Eisenhower problema reluării ostilităților în Coreea, Li Sin Man a răspuns: „Noi nu vedem nici o posibilitate de unificare a Coreii prin mijloace pașnice".

În legătură cu aceasta, se impune atenției o știre transmisă din Washington de Hightower, observator al agenției Associated Press. Vorbind despre „apariția unei noi situații încordate la granița din Extremul Orient cu comuniștii", el scrie că această încordare a dat o mai mare însemnătate întrevederii dintre Eisenhower și Li Sin Man. Potrivit afirmațiilor lui Hightower, aceasta „a făcut și mai plauzibilă reexaminarea de către Eisenhower a planurilor de retragere a marilor unități ale armatei americane din Extremul Orient". Totodată, observatorul scrie că, în prezent, sînt elaborate măsurile corespunzătoare.

Din declarațiile unor reprezentanți oficiali ai S.U.A. și din relatările presei străine putem deduce caracterul și țelurile hotărîrilor în curs de elaborare. Și anume, este vorba mai întîi de toate de sporirea continuă a efectivelor armatei lisinmaniste, de dublarea lor, de înzestrarea noilor efective cu armament american corespunzător.

Statele Unite plănuiesc să sporească cu încă 15—20 divizii actuala armată sudcoreeană. Potrivit relatărilor corespondentului din Washington al ziarului „New York Times", autoritățile americane au și propus să se ofere lui Li Sin Man un ajutor militar suplimentar din fondurile destinate mai înainte Indochinei.

Caracterul agresiv al tuturor acestor măsuri, nu poate fi pus de nimeni la îndoială. Discursul rostit de Li Sin Man în Congresul american confirmă intenția cercurilor agresive americane de a relua acțiunile militare din Coreea. Adresîndu-se congresmanilor americani, Li Sin Man a cerut „să se anunțe încetarea armistițiului" în Coreea. El a adresat un apel cercurilor cîrmuitoare ale S.U.A. să reia războiul împotriva Republicii Democrate Coreene, să-l extindă pe teritoriul R. P. Chineze și apoi împotriva... Uniunii Sovietice. Știind că, în pofida propagandei războinice a atîtătorilor la un nou război, cercurile largi ale populației S.U.A. nu doresc reluarea aventurii coreene, care a costat atîta Statele Unite, Li Sin Man a încercat să convingă că într-un asemenea război „vor fi necesare forțele aeriene militare americane, precum și flota navală de război a S.U.A.", dar „nu va fi necesar nici un soldat infanterist american". Li Sin Man a oferit clicii militariste americane 20 de divizii gata pregătite și oamenii necesari alcătuirii a încă 20 de divizii.

Aceste declarații delirante pe care „președintele" marionetă le-a rostit de la tribuna Congresului american nu îndreptățesc o polemică. Pînă și cei mai turbați reacționari afirmă că Li Sin Man a sărit peste cal. Apelul impertinent al lui Li Sin Man pentru reluarea ostilităților în Coreea și pentru extinderea războiului împotriva R. P. Chineze, nu a fost sprijinit nici de cei mai extremiști militariști din S.U.A. „New York Times" a găsit de cuviință să sublinieze că oaspetele a fost prea guraliv și că asemenea discursuri pot numai îngreuna desfășurarea politicii americane în Europa și Asia.

„Programul" aventurist pe care Li Sin Man l-a expus în fața Congresului american nu este programul lui propriu. De ani de zile, acest program este propovăduit de cei mai turbați aventuriști dintre militarii americani — Mac Arthur, Van Fleet, Radford, care sînt sprijiniți de Dulles, secretarul de stat al S.U.A., de vicepreședintele Nixon, de Knowland, liderul majorității republicane în Senat, etc.

Uneltirile atîtătorilor americani la război în Extremul Orient, uneltiri ce reprezintă o gravă primejdie pentru cauza păcii, sînt îndreptate spre împiedicarea consolidării păcii în Asia și spre torpilarea destinderii încordării din relațiile internaționale, destindere ce s-a făcut simțită în ultima vreme.

I. ALEXANDROV

Încurajat de cercurile cîrmuitoare americane, sîngerosul maniac Li Sin Man a rostit, la 28 iulie, o insolentă și delirantă cuvîntare în fața ambelor camere reunite ale Congresului Statelor Unite. În această cuvîntare, el a chemat la dezlănțuirea războiului în Extremul Orient împotriva R. P. Chineze și a R. P. D. Coreene.

(Ziarele).

Cuvîntarea „incendiară" a lui Li Sin Man

Desen de M. ABRAMOV

În cîteva cuvinte

● *Ziarul german „Berliner Zeitung" scrie că Reinhold Bender, deputat în Bundestag, a declarat că Germania occidentală este lipsită de colonii. Esențialul nu constă în problema care sînt acele colonii de care Germania occidentală duce lipsă, important este că „republica" de la Bonn ține să administreze „regiuni puțin dezvoltate".*

După cum vedem, poftele revanșarzilor germani cresc zi de zi. Trebuie să adăugăm că Bender este președintele comisiei pentru problemele comerțului exterior al Bundestagului, așa că el nu exprimă doar propria lui părere.

● Agenția austriacă de presă anunță că, la Viena, catedra de teatru a Universității a fost încredințată lui Heinz Kinderman, care a ocupat acest post și în timpul ocupației hitleriste a Austriei.

Nu-i nici o mirare: potrivit planurilor urzite de cercurile cîrmuitoare ale Austriei, nu numai în aparatul de stat și în poliție, dar și în universități trebuie să fie „oameni siguri", conștiți de idei, ca să zicem așa.

Kinderman este un înfocat propagandist al Anschlussului, fost nazist, autor a numeroase cărți care proslăvesc pe Hitler. Pe vremuri, el nu s-a sfiit să numească pe „führer" drept „genial".

● *Într-un articol consacrat „ajutorului" american acordat Greciei, ziarul grec „Elefteria" arată consecințele dezastruoase pentru economia națională ale dominației americane. „În ultimii doi ani — scrie ziarul — împozitele directe și indirecte au atins proporții nemaivăzute. În țară crește șomajul. Poporul a sărăcit, aproape jumătate din națiune flămînzește. 2.500.000 familii au un venit care le permite să cumpere doar un pachet de țigări. Refacerea țării nu este înfăptuită, deoarece ea este istovită de cheltuielile militare... Învățămîntul public, asigurările sociale, asigurarile de stat, — toate au decăzut. În fapt, Grecia a pierdut dreptul de a rezolva independent orice problemă".*

● **Zilele trecute, deputații în parlamentul turc — Medjilisul — și-au ridicat automat mîinile, ratificînd pactul agresiv Turcia-Pakistan, completat cu un stilou pur american.**

Potrivit relatărilor curiosului corespondent de la Ankara al agenției Reuter, ratificarea a fost precedată de „dezbateri care au durat 15 minute". Oratorii, care se succedau cu iuțeala marionetelor pe scena unui teatru de păpuși, s-au întrecut, care mai de care, să lingușească mai zdravăn Departamentul de Stat al S.U.A.

● Ziarul „Hürret", care apare la Istambul, caracterizează în felul următor situația actuală din Turcia: „Criză de materie primă, criză de piese de rezervă, brutării infecte, speculanți și falsificatori, o creștere nemaivăzută a prețurilor la produsele alimentare și, în sfîrșit, o acută lipsă de zahăr... Iată tabloul întunecat al realității noastre".

● **Pe plaja de la Brighton (Anglia) a murit în brațele bărbatului său pensionara Lily Dodgen. Moartea se datorește foamei și lipsurilor. Dați afară din casă de proprietar, cei doi bătrîni au fost nevoiți să locuiască timp de o lună de zile pe plajă. Drept acoperămînt aveau doar cîteva ziare vechi și niște bucăți de carton.**

Note

Zeloșii urmași ai lui Malthus

Conducerea Partidului laburist al Marii Britanii a editat o broșură, purtînd un titlu duios de optimist: „Spre belșugul mondial". Judecînd după această broșură, anumiți teoreticieni ai laburismului ar putea deveni buni iluziioniști.

Ei „resping" cu aparentă indignare teoria canibalică a lui Malthus, cerînd în același timp reducerea natalității. Fără să roșească, ei afirmă că „ajutorul" american este cel mai mare bine pe care l-au cunoscut vreodată popoarele, dar prorocesc îndată, cu amărăciune: „Vom fi loviți de foamete și de epidemii". Ei cheamă în gura mare la „înlăturarea epidemiilor", dar numai „pentru ca, în sfîrșit, principiile democrației apusene să prindă rădăcini în Africa, Asia, America de Sud și în Orientul Apropiat". Într-un cuvînt, ei vor să fie și pe placul membrilor de rînd ai Partidului laburist și pe placul imperialiștilor.

Este semnificativ că, declamînd fraze pompoase despre „criza foametei" și despre alte nenorociri care, inevitabil, vor lovi omenirea, onorații autori ai broșurii ocolesc cu virtuozitate un fapt bine cunoscut: bogățiile existente astăzi ale pămîntului, folosite rațional, pot asigura viața nu a două miliarde și jumătate de oameni — populația de astăzi a globului — ci a aproape unsprezece miliarde de oameni. Dar ce pot face bieții autori ai amintitei broșuri „științifice" dacă acestei folosiri raționale a bogățiilor i se opun tocmai asemenea fenomene nerationale ca „principiile democrației apusene" și ca „binefacerile ajutorului american"?...

O precizare necesară

Presa americană deformează fără rușine propunerile limpezi și precise ale U.R.S.S. cu privire la interzicerea armelor atomice și la utilizarea energiei atomice în scopuri pașnice, propuneri care au fost sprijinite de opinia publică a tuturor țărilor.

— Care este reacțiunea la propunerile Moscovei în problema atomică?

— Vă rog să precizați, sir: vă trebuie știri exacte sau cele pe care le publică presa noastră?

Panică la Bonn

Există următorul proverb german: „Die Lüge hat kurze Beine" — „minciuna are picioare scurte".

Zilele trecute, în văzul lumii întregi, politicienii bonniști au început o alergare turbată cu picioarele scurte ale minciunii. Aceasta, în legătură cu declarația lui Otto John, președinte al departamentului federal pentru apărarea constituției. Vorbind în sectorul răsăritean al Berlinului, John a condamnat politica îndreptată spre definitivarea scindării Germaniei, a arătat că naziștii ocupă locuri de frunte în viața politică și obștească a statului de la Bonn.

Această declarație a unei personalități de seamă a Republicii federale, deci a unui om bine informat în toate domeniile, a stîrnit panică la Bonn. Au fost convocate tot felul de conferințe extraordinare, au avut loc o serie de ședințe speciale ale Consiliului de miniștri. Miniștrii bonniști au telefonat în repetate rînduri lui Adenauer, aflat în concediu, informîndu-l despre cele petrecute.

Declarația lui John nu putea fi trecută sub tăcere. Atunci autoritățile bonniste au hotărît să mintă. La început, ele au încercat să răspîndească o versiune potrivit căreia John „s-ar găsi în afara teritoriului Germaniei occidentale sau al Berlinului occidental, și aceasta fără voia sa". Această versiune, lansată de ministrul bonnist al afacerilor interne, Schröder, — transmisă de un corespondent al agenției Reuter, care s-a referit la afirmațiile unui purtător de cuvînt al guvernului de la Bonn — nu a putut supraviețui nici 24 de ore. În ziua următoare, atît reprezentanții poliției vestgermane, cît și Dehler, președintele „Partidului liber democrat", au recunoscut public că trebuie acceptat faptul că „John a trecut din propria voință în sectorul răsăritean al Berlinului".

În ajutorul primei minciuni falimentare a fost trimisă o alta. Jakob Kaiser, ministrul bonnist al provocărilor, a declarat că se îndoiește de autenticitatea declarației lui John. Dar și această scornire a plesnit ca un balon de săpun: colaboratorii lui John au arătat că nu pot avea nici o îndoială în ce privește autenticitatea graiului auzit.

În realitate, guvernul lui Adenauer știa, dintru început, că John a trecut de bună voie în sectorul democratic al Berlinului, că numai el a fost acela care a făcut declarația pe care lumea întreagă a auzit-o la radio.

Divergențele dintre relatări se pot explica numai prin panica ce domnește în rîndurile politicienilor de la Bonn. Ei nu au fost în stare să pună în concordanță diferitele versiuni pentru a realiza una singură cît de cît satisfăcătoare. De aceea, dezmințit cu fiecare nouă declarație în legătură cu cazul John, declarațiile făcute mai înainte. Ultima a fost cea a ministrului federal Kraft, care a declarat că John nu a jucat un rol deosebit „în problemele marii politici". Dar chiar amploarea panicii care a cuprins Bonnul dezmințește această afirmație.

Panica stîrnită în legătură cu declarația lui John este foarte semnificativă. Ziarul „Neues Deutschland" scrie pe bună dreptate: „Această panică nu înseamnă nimic altceva decît o dovadă a nesiguranței tot mai accentuate a adepților politicii războiului. Domnii de la Bonn sînt nervoși, deoarece baza pe care ei se sprijină este tot mai șubredă... Concepția militaristă a lui Adenauer este respinsă de cercuri tot mai largi de politicieni burghezi și chiar de aceia care, pînă mai ieri, erau de partea lui".

În limba germană există încă un proverb cunoscut: „In der Patscha sitzen" — „a sta în bălțoacă".

Politicienii care au luat parte la întrecerea mincinoșilor în legătură cu cazul John s-au împiedicat în picioarele prea scurte ale minciunii și au dat cu nasul în bălțoacă.

Un eșec rușinos

Presa a scris despre falsul fabricat de senatorul Knowland sub denumirea de „Memorandum cu privire la revoluția mondială". Acest „memorandum" a fost atribuit comuniștilor chinezi.

Ce s-a petrecut după aceea? Comisia pentru afacerile externe a Camerei Reprezentanților a consacrat una din ședințele sale discutării unui proiect de lege cu privire la „asigurarea mutuală a securității". Drept argument de bază prezentat în favoarea alocării unor sume însemnate pentru activitatea de spionaj și diversiune în U.R.S.S. și în țările de democrație populară — (potrivit relatărilor ziarului „New York Post", este vorba de alocarea în acest scop a 100.000.000 de dolari în anul bugetar, care a început la 1 iulie) — a fost folosit falsul lui Knowland.

Dar falsificatorii americani au fost prinși cu mîța-n sac.

Amănuntele celor petrecute în pomenita ședință a Comisiei pentru afacerile externe sînt atît de interesante, încît trebuie reproduse în întregime. În ședința restrînsă a comisiei, generalul major Stuart, reprezentantul Pentagonului, a prezentat o hartă a lumii pe care sînt reproduse planurile cuprinse în „memorandum". Dar nici Stuart nu a riscat să confirme autenticitatea acestui document. Locțiitorul adjunct al secretarului de stat pentru problemele Extremului Orient, Dramwright, și-a exprimat și el, fără echivoc, îndoiala în ceea ce privește „opera" lui Knowland. „Noi am luat cunoștință de acest document, — a spus Dramwright. Cîțiva dintre noi socotim că el prezintă **anumite indicii de autenticitate (?!)**... Eu nu știu de unde a primit senatorul Knowland acest document".

Scrisoarea adresată de Dulles lui Knowland a părut foarte hazlie atunci cînd i s-a dat citire în cursul ședinței. „Strategia expusă în memorandum — scrie cu toată scrupulozitatea secretarul de stat al S.U.A. — este **probabil**, strategia pe care intenționează s-o aplice comuniștii chinezi. Memorandumul conține expunerea precisă a celor dorite, **probabil**, de comuniști și a celor pe care ei **probabil** le vor face pentru a obține aceasta", (sublinierile noastre red.)

Numai senatorul republican Ladd (statul Minnesota) a hotărît să nu continue comedia și să nu se adîncească în savante discuții pe tema: „a existat sau nu asemenea document". El a declarat de-a dreptul, cu un cinism fără margini: „Acum, problema constă în aceea de a obliga poporul să creadă în acest document".

Cu alte cuvinte, nu are nici o importanță dacă minciuna este stupidă, monstruoasă, cusută cu ață albă, totul este să găsești proștii care să creadă în ea.

„Ridicolul ucide!" — aceste cuvinte se potrivesc perfect scandaloasei întîmplări petrecute cu falsul lui Knowland.

FOILETON

Intre vis și realitate

D. Koga, secretarul general al Federației japoneze a Muncii, conducea una din obișnuitele ședințe ale căpeteniilor sindicale. Se discuta eterna problemă: cum să fie torpilată apropiata grevă a muncitorilor din industria electrică. Vorbe crau noian, dar rezultate — foarte puține. Dintr-odată, un telefon începu să zbîrnîie pe masa d-lui Koga.

— Koga la aparat... Da... Desigur, se înțelege!... Îndată!...

Nu trecu nici jumătate de oră și docilul lider sindical stătea smirnă în fața unui funcționar american al autorităților de ocupație, roșu de furie, și mînca conducerea din ochi, cu o cuviințenie de adevărat samurai.

— Domnule Koga, — grăia cu glas aspru funcționarul — știți că în sindicatele dvs. sînt dezordini?

— Da, sir.

— Că, în loc să ne ajute să întărim puterea militară a insulelor voastre, muncitorii fac grevă...

— Da, sir.

— ...iar în sindicate este puternică influența comuniștilor...

— Da, sir.

— ...că numeroase sindicate iau partea muncitorilor, în loc să apere interesele patronilor...

— Din păcate, sir.

— Dar voi ce dracu' faceți?! Federația Americană a Muncii, Congresul Sindicatelor Industriale — iată de la cine trebuie să învățați. Acolo sînt băieți de treabă. Desigur că li se plătește bine, dar nici ei nu stau cu mîinile în sin.

— Da, sir, dar astu este în America...

— Dar dumneavoastră nu aveți decît să chibzuiți cum să faceți la fel, să zicem, ceva după chipul și asemănarea Congresului nostru al sindicatelor.

— Permuteți-mi să raportez — se lumină la față Koga — denumirea o și avem: „Congresul sindical japonez"!

— O. K.! Dar vă avertizez că ăsta trebuie să fie un adevărat congres — fără oscilări, fără politică.

— Se-nțelege, sir. Să trăiți!

În acea noapte, dl. Koga a visat un prea minunat vis sindical de dreapta.

A visat că toate sindicatele din Japonia s-au afiliat la „Congresul sindical japonez", iar însuși Congresul — la „Confederația internațională" galbenă a „sindicatelor libere". De greve nici pomeneală. E drept că, din cînd în cînd, puținel nemulțumiți de scăderea continuă a nivelului de trai, muncitorii organizează întruniri și cer mărirea salariilor cu 0,01 la sută. În aplauzele furtunoase ale asistenței, liderii acceptă aceste cereri, dovedind prin aceasta credința lor față de interesele clasei muncitoare. Mai mult decît atît: la cererea insistentă a muncitorilor, au fost anulate orice fel de zile libere și ori ce fel de sărbători. Și aceasta, deoarece acum întreg sensul vieții lor constă în sporirea profiturilor monopolurilor. A mai visat dl. Koga — așa, printre altele — că în contul lui la bancă figurează o sumă rotunjoară...

Cînd s-a trezit, dl. Koga s-a întins leneș și alintat, apoi a vrut să aprindă lumina. Dar becul nu se aprindea. Dl. Koga s-a îmbrăcat cum s-a îmbrăcat, a ieșit apoi în stradă ciocnindu-se nas în nas cu un vînzător de ziare. Agitînd un număr din ultima ediție a ziarului „Asahi", vînzătorul striga:

— Noua grevă a feroviarilor! O mare grevă a muncitorilor de la transportul orășenesc! Puternica grevă a electricienilor! Radio New York comunică: a fost creat „Congresul sindical japonez"!

După ce a așteptat zadarnic tramvaiul vreme de mai bine de o oră, dl. Koga s-a dus plictisit la ședința conducerii sindicale. Pe ordinea de zi rămăsese aceeași blestemată problemă: lichidarea oricărui fel de greve.

O. BENIUH

„VEAC NOU", organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare săptămînal. Redacția: București, str. Piața Amzei nr. 4 telefon 4.10.12 4.56.07 — Convorbiri interurbane: 4.41.00. ADMINISTRAȚIA: Str. Coltei nr. 11 telefon 5.93.19
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", Piața Scînteii. ABONAMENTE: pe 3 luni, 3 lei; pe 6 luni, 6 lei; pe 1 an, 12 lei. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții